AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JULY 19th, 1963 — No. 605 — 18th YEAR OF PUBLICATION

"Het is beslist niet waar, dat Christenen en niet-Christenen met elkaar in een levens-gemeenschap staan. Er is wel, tot op zekere hoogte, een samenwerken, een noodzakelijk contact op cultureel gebied. Als men daarbij dan maar niet vergeet, dat de kinderen van het Koninkrijk de rechtmatige bezitters van dít gebied zijn, zij zijn de kinderen des huizes; de ongelovige is slechts een slaaf, alle mooie en brute woorden ten spijt. Maar een levens-gemeenschap is er tussen die twee niet." *)

CHRISTELIJK ORGANISEREN

Zoals bekend komt in Augustus van dit jaar de Reformed Ecumenical Synod in Grand Rapids, Mich bijeen. Afgevaardigden van kerken van gereformeerde belijdenis uit verschillende delen van de wereld zullen de synode vormen. In grootte zal deze synode verre achterblijven bij oecumenische samenkomsten als de Wereldraad van Kerken had in New Delhi of de Internationale Raad van Christelijke Kerken in Amsterdam. Niettemin zal zij toch sterk de aandacht trekken.

Een der vraagstukken, waarmede deze synode zich zal bezighouden, betreft de christelijke organisatie. Het probleem werd reeds gepresenteerd aan de synode te Potchefstroom (Zuid-Afrika), die daarvoor een studiecommissie benoemde. Deze commissie is nu gereed met haar rapport. Helaas hebben wij nog niet een exemplaar van dit rapport ontvangen en zullen wij daarom afgaan op hetgeen de Rev. G. Hoeksema erover schreef in "The Banner" van 28 juni en 5 juli.

Opvallend is dadelijk al, dat juist dit vraagstuk op deze oecumenische synode ter sprake komt.

Men kan moeilijk zeggen, dat men hier met een theoretisch probleem te maken heeft. Velen worstelen er mee; anderen onderdrukken het, maar het leeft bij vele christenen. Daarentegen hoorden wij onlangs van iemand, die er "schoon genoeg van had om altijd maar te horen en te lezen over het onchristelijke en dodelijke gevaar van het lidmaatschap van neutrale unions". Een ander zei, dat dit wel erg krasse taal was, maar dat men aan de andere kant toch ook niet van principes leven kon.

Nu willen wij, voor wij verder gaan, er op wijzen, dat het ons niet alleen gaat om de grondgedachte van de christelijke vakbeweging. De Reformed Ecumenical Synod gaat zich straks voornamelijk bezig houden met organisatie op politiek en sociaal terrein. Wij zouden echter nog iets verder willen gaan en handelen over organisatie in het algemeen, waarop die organisatie dan ook maar gericht mag zijn. Het lijkt ons toe, dat die vraag bij velen om een antwoord roept.

Het vraagstuk wordt ook wel eens van een andere zijde benaderd. De vraag kan worden gesteld of christenen zich moeten isoleren. Dit is voor velen een teer punt. Daar zijn al heel wat harde woorden over gevallen. Daar zijn vriendschappen om verbroken en zelfs familieverhoudingen door verstoord. Met al dat isoleren, zo zegt men dan, komen wij maar op onszelf te staan en raken wij het contact met de buitenwereld kwijt. Isolement helpt ons niet, menen velen, het staat de evangelisatie maar in de weg. Heeft niet Paulus zelf gezegd, dat men contact kan hebben met "de hoereerders uit deze wereld in het algemeen of met de geldgierigen en oplichters of afgodendienaars?" Als men dat niet wil, "dan zou men wel uit de wereld moeten gaan." Sla het maar na in 1 Cor. 5:10.

* * *

Hoewel wij niet op de besluiten van de Reformed Ecumenical Synod kunnen of willen vooruitlopen, geven de recommendaties van het rapport over de christelijke organisatie ons voldoende stof tot nadenken. Daar is op dit continent dan ook wel aanleiding voor.

Wij ontmoeten hier — en het is al meer dan eens gezegd — situaties, die ons dwingen een standpunt te bepalen. In Nederland stonden de zaken zo anders. Daar hadden wij onze christelijke organisaties op onderwijs, politiek en sociaal gebied. De meesten daarvan waren reeds vóór onze tijd opgericht. Het bed was als het ware reeds voor ons opgemaakt. Maar hier moeten wij zelf ons standpunt bepalen.

Willen wij hierover in Bijbelse zin nadenken (en wij kunnen toch moeilijk anders), dan doen wij goed eerst te zien in welke richting de Bijbel ons denken stuurt. Boven dit artikel hebben wij een klein gedeelte (vertaald) geciteerd uit "The Bible and the Life of the Christian", en wel uit hoofdstuk 19 van dit boek. Dit hoofdstuk handelt over christelijke organisatie en daarin wordt op heldere wijze met tal van verwijzingen naar de Schrift de aard en het doel van christelijke organisatie uiteengezet.

Christelijke organisatie is **niet** het werk van de Kerk. De Kerk predikt het Woord. In die prediking horen de schapen de stem van de Herder. In die prediking is niet alleen de boodschap van de vergeving der zonde, maar tevens de opbouw van het nieuwe leven in Christus. De Heilige Geest bedient zich van die Woord-prediking om dat Lichaam van Christus (dat de Kerk toch is) gestalte te geven. Dit is geen hoogdravende beschouwing, hoe het eigenlijk zijn moest. Neen, het is de werkelijkhed, dat er een gemeente wordt gebouwd met een nieuw leven en een nieuwe levensstijl.

Als de Kerk dan ook over de wereld spreekt, bedoelt zij daarmede niet te zeggen, dat wij, kerkmensen, beter zijn dan de buitenkerkelijken. Dat weten wij wel beter. Maar het duidt wel op een definitieve scheiding. Ten diepste gaat het om het één zijn met Christus, óf het gescheiden zijn van Hem.

In de Woordbediening wordt gebouwd aan de nieuwe mensheid. Let wel: aan de nieuwe mensHEID. in die nieuwe mensheid staan wij niet als losse individuen naast elkaar, maar wij vormen een eenheid. Christus is niet alleen de Redder van ons leven, maar ook van onze levensverbanden.

Als wij het maar zien, dan blijkt, dat door alle gebeurtenissen heen, die nieuwe mensheid vorm krijgt. Dit wil niet zeggen, dat die nieuwe mensheid wordt gebouwd op een andere wereld dan waarop wij leven. Maar het wil wel zeggen, dat wij hier de contouren al duidelijker onderscheiden.

Als gelovigen horen wij bij elkaar, want met elkaar wil God ons gebruiken om dat bouwwerk, waarvan Hij de Kunstenaar (!) is, te voltooien. Daarom is het niet onverschillig waarmee en met wie wij ons associëren. Ons gehele leven, en dus ook onze associatie met anderen, of wilt ge: onze organisatie, is niet los te maken van dat ene doel, dat God met ons leven en met het gehele leven voor heeft: de completering van de nieuwe mensheid.

Dit sluit niet uit, dat wij contact hebben met anderen, met buitenkerkelijken en met niet-christelijke organisaties. Maar dan slechts zo, dat wij daarmee geen levens-gemeenschap kunnen hebben. Om het met een (overigens gebrekkig) beeld te verduidelijken: voor het optrekken van een gebouw is wel steigerwerk nodig, en dat steigerwerk staat niet los van het gebouw, maar vormt er geen eenheid mee. Zodra het gebouw klaar is, wordt het steigerwerk weggenomen en heeft het zijn dienst gedaan.

Ons inziens is dit wat de Bijbel ons voorhoudt, en daarom de grond voor onze christelijke organisaties.

Nu wordt er in de recommendaties van de commissie van de Reformed Ecumenical Synod herhaaldelijk gesproken van de plicht van Christenen om recht en gerechtigheid te bevorderen. Wij lezen meermalen zinnen als: "Christians are to discharge their duties in the social and political fields," of "Of all people, Christians should be the most sensitive to injustice and unrighteousness." Positief als dit mag klinken, hadden wij graag gelezen, op welke grond Christenen recht en gerechtigheid moeten bevorderen. Dit is geen theoretisch woordenspel. Nog zeer onlangs hoorden wij een gedachtenwisseling over de arbeidersbeweging, waarin de één de christelijke sociale actie verdedigde als tegenhanger van de neutrale unions, terwijl een ander meende, dat christelijk sociaal werk nodig was, om iets te doen tegen de "big companies". Wij menen, dat onze mensen behoefte hebben aan een duidelijke uiteenzetting van het waarom van christelijke organisatie, ongeacht op welk terrein die organisatie optreedt.

Graag zouden wij hierop nog iets verder ingaan in een volgend nummer.

D.F.

*) Vertaald uit "The Bible and the Life of the Christian", uitgave Groen van Prinsterer Society, Grand Rapids, Mich., pag. 140.

zin nadenken (en wij kunnen toch

AARDBEIEN PLUKKEN AAN DE LOPENDE BAND

In de Fraser Valley, 70 mijl ten oosten van Vancouver, B.C. heeft men een nieuwe methode voor het plukken van aardbeien ingevoerd. Acht en twintig plukkers liggen op een platform, dat langzaam over het aardbeienveld wordt voortbewogen. Deze "lopende band" heeft een snelheid van twee voet per minuut. Men zegt dat het plukken vlugger gaat en dat de plukkers geen last hebben van pijn in de rug.

Vogeltjes die vroeg zingen ....

Een van de meest besproken figuren in het huidige Canadese kabinet is zonder twijfel de Minister van Financiën, Mr. Walter Gordon.

Reeds lang voor de verkiezingen had hij de aandacht op zich gevestigd als voorzitter van een door de regering benoemde commissie voor de bestudering van Canada's economische vooruitzichten (de z.g. Gordon-commissie). Het was dan ook niet aan twijfel onderhevig, of Mr. Gordon zou Minister van Financiën worden, indien de Liberalen de verkiezingen zouden winnen. Ook Mr. Gordon zelf twijfelde hieraan niet. En aldus is geschied.

Van meet af wees alles erop, dat de heer Gordon geen tijd wilde verliezen. Zodra hij Minister was is hij hard aan het werk gegaan om een budget in elkaar te zetten, teneinde te tonen dat hij meende wat hij gezegd had, vóórdat hij in de regering kwam.

Dit budget is gekomen. Wij weten er alles van. Herhaaldelijk is er over geschreven, niet alleen over het budget, maar ook over al de onprettige en ongelukkige omstandigheden, die er mee samen hingen.

De stand van zaken is nu zo, dat de meeste leden van de oppositie maar één oplossing zien en deze is, dat Mr. Gordon van het toneel gaat verdwijnen. Als het zover niet zou komen, dan voorzien zij toch dat Minister-President Pearson zeer binnenkort een verandering in zijn kabinet zal doorvoeren, waarbij Mr. Gordon naar een andere plaats dan achter de schatkist zal worden gebracht. Zelfs verschillende liberalen achten dit waarschijnlijk.

Er zijn anderen, die menen, dat Mr. Gordon nog wel kans heeft als Minister van Financiën gehandhaafd te blijven. Hij heeft nu verschillende verbeteringen in zijn budget voorgesteld en die zouden hem het hoofd kunnen redden.

Het feit reeds, dat voor- en tegenstanders met een drastische verandering rekening houden, geeft voldoende aan, dat Mr. Gordon's positie als Minister van Financiën aan een draad hangt.

Het is dan ook verre van prettig geweest voor Mr. Gordon in de afgelopen weken. Welhaast meer dan enig ander persoon, was hij zeker van zijn zaak, maar meer dan enig ander regeringspersoon krijgt hij nu de kous op de kop. De Liberalen, toen zij de overwinning behalen moesten, hebben de kiezers verteld, dat binnen zestig dagen een reeks van beslissingen genomen zouden worden, meer dan ooit in de geschiedenis van Canada is vertoond. Mr. Gordon was voornamelijk de man, die deze belofte waar moest maken. Naarmate de zestig dagen verstreken, begon Mr. Gordon de druk dan ook al meer te gevoelen. Hij vroeg deskundigen hun andere werk even te laten rusten, teneinde aandacht aan de begroting te besteden. Zij waren in dienst van firma's in Toronto's Bay Street, verkregen verlof, werden beëdigd en wierpen zich op de taak.

Er werd geen geheim van gemaakt, dat drie buitenstaanders de Minister de helpende hand boden. Dit was nog tot daar aan toe, maar deze buitenstaanders gingen in verschilende opzichten veel verder, dan doorgewinterde hoge ambtenaren van het Departement van Financiën zouden durven doen. Daar hebben die ambtenaren ook wel tegen geprotesteerd, maar dit werd als jaloezie uitgelegd. Intussen maakte deze gang van zaken het voor Mr. Gordon alleen maar moeilijker.

Dit was evenmin naar de zin van verscheidene Liberals. Zij hadden liever gezien, dat de minister volstaan had met een voorlopig budget om na de eerste zestig dagen met een tweede budget te komen, waarbij hij allerlei nieuwe dingen had kunnen introduceren. Maar daar is Mr. Gordon de man weer niet naar. Hij houdt beslist niet van oponthoud. Nu, achteraf, geeft hij wel toe, dat zijn eerste budget waarschijnlijk meer gecompliceerd is dan enig ander in het jonge verleden. Maar dit is nu ook precies de reden, dat hij nu reeds in moeilijkheden verkeert. Hij wilde te vlug en te veel hooi op de vork nemen.

Toen dan ook de begrotingsmaatregelen tot het volk doordrongen, steeg er een koor van protesten op. Dit geluid was gretig gehoord en verder gedragen door de leden van de oppositie. In het parlement waren eerst al de aanmerkingen over die "buitenstaanders", nu waren daar ook nog de protesten uit de zakenwereld. Het werd een opmars van oppositieleden en zakenmensen tegen de minister, zo, dat de Minister-President te hulp moest komen. Mr. Pearson ontzenuwde het verwijt, dat de geheimhouding was geschonden door het entameren van de buitenstaanders. Hij daagde de oppositie uit daarvoor bewijzen ter tafel te brengen. En wat betreft de geruchten, dat Mr. Gordon zou aftreden, merkte Mr. Pearson heel lakoniek op, dat Mr. Gordon's gezondheid zeer goed is en dat hij nog wel jaren kan aanblijven.

Hoewel de hele geschiedenis aardig gecompliceerd is, zijn twee dingen duidelijk aan het licht getreden.

Ten eerste blijkt, dat er iets in het maken van begrotingen in Canada is, dat waarschijnlijk gereviseerd zou moeten worden. Een paar maanden geleden heeft een gezamenlijke commissie van Lawyers en Accountants een aantal belangrijke wijzigingen in het samenstellen van 's rijks begrotingen voorgesteld (aan de vorige regering) en het is niet uitgesloten, dat deze aanbevelingen nu in de praktijk zullen worden gebracht.

Het tweede feit is wel niet nieuw, maar toch wel vermeldenswaard. En dit is, dat men niet zo maar hoge regeringsambtenaren kan passeren, wanneer het om belasting-politiek gaat. Mr. Gordon koos drie buitenstaanders. Hoe kundig deze mensen ook mogen zijn, men verwijt Mr. Gordon nu, dat deze drie niet de top in hun eigen professie hadden bereikt, maar dat zij bovendien zich niet konden meten met ervaren hoge ambtenaren in het Departement van Financiën. Van deze laatste moet men niet gering denken. Dit zijn de besten uit het land op hun gebied. Een man als Mr. Gordon had dit natuurlijk kunnen weten. Door hen nu te passeren, zal het hem moeilijker vallen in de toekomst ten volle gebruik van hen te maken. Ook al zou Mr. Gordon deze storm als Minister van Financiën overleven, dan nog zal zijn zodanige toekomst afhangen van zijn wijsheid, om de kreukels recht te strijken.

Men heeft in regeringskringen te vlug en te kordaat willen handelen. Het doet denken aan dat oude Nederlandse spreekwoord: "Vogeltjes die zo vroeg zingen, zijn voor de poes."

**Wij willen graag proefnummers zenden aan hen die ons blad nog niet lezen. Als U namen en adressen hebt, wilt U ons die dan even zenden? Ons adres is: Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Hartelijk dank!**

"Gedenk den Sabbatdag ....", verlies betrekking

Millioenen Canadezen hebben het kunnen horen, zien, of lezen, hoe iemand liever ontslagen werd dan onnodig werk op Zondag te verrichten. Alle kranten in Toronto hadden er een verslag van, de Toronto Telegram zelfs met een grote foto er bij. Zover nagegaan kan worden maakten alle radiostations er melding van, zelfs verschenen er interviews op T.V.

Mr. Henry Knevel, concierge bij een openbare middelbare school in North York Township, een grote voorstad van Toronto, ontving enkele weken geleden de mededeling dat hij op een bepaalde Zondag moest werken. Daar tekende hij protest tegen aan. Zowel mondeling bij zijn superieuren, als schriftelijk bij de onafhankelijke bond die hem 'vertegenwoordigt'. Dat hielp niet veel, dat protesteren, want hem werd te verstaan gegeven dat deze aangelegenheid hem zijn baan zou kunnen kosten.

Via het Committee for Justice and Liberty werd contact opgenomen met de Lord's Day Alliance, welker vertegenwoordiger, Rev. McGrath, gelijk al te kennen gaf dat dit een zaak was waar wat aan gedaan moest worden. Eerst echter probeerde een vertegenwoordiger van het Committee, tesamen met Rev. H. A. Venema als vertegenwoordiger van de Lord's Day Alliance, de zaak nog in het reine te brengen met de personeelsafdeling van de township. Dit onderhoud leverde geen tastbare resultaten op, behalve dat duidelijk werd, dat de werkzaamheden op Zondag in het geheel niet noodzakelijk waren, afgezien van het bewaken der gebouwen en terreinen. Toegegeven werd zelfs dat het feit dat men concierges op Zondag liet werken eerder een kwestie van gemak was.

Zeer nadrukkelijk werd Mr. Knevel medegedeeld, tot driemaal toe, dat hij op Zondag moest werken, en Mr. Knevel maakte zeer duidelijk, dat hij dit niet kon en mocht doen. Met als gevolg dat hij op 5 juli hoorde, van zijn werk ontheven te zijn, en de Board of Education van North York zou dit enkele dagen later, op 8 juli 1963, officieel bekrachtigen, zodat hij dan ontslagen zou zijn.

En zo geschiedde het ook. Er kon zelfs niet eens meer over gesproken worden, dat was "tijdsverspilling". Achter gesloten deuren werd de zaak even afgedaan, omdat het een personeelsaangelegenheid was. Indien men dit wenste kon de delegatie van het Committee en de Lord's Day Alliance twee weken later wellicht hun bezwaren indienen. En de Board of Education besteedde toen nog een uurtje aan het onderwerp "crosswalks", de dag des Heren moest maar eventjes wachten.

Dat dit wel een vreemde gang van zaken was bleek wel uit de onmiddellijke reactie van de plaatselijke pers, die gelijk om meer bijzonderheden vroeg, en die in de berichtgeving toch ook wel enigermate weergaf, dat het hier niet slechts ging om het ontslag van een bepaalde persoon, doch dat hier grotere belangen op het spel stonden. Als dat duidelijk gemaakt kan worden, gaan we in de goede richting. Dan geeft het ook niet zo als er van die rare "headlines" verschijnen in de krant, of als een radiostation de zaak niet al te duidelijk weergeeft door het voor te stellen alsof de Christian Reformed Church de Board of Education al voor het gerecht gesleept heeft. U kent het soort sensationele berichtgeving wel.

De dag na de zitting van de Board of Education kwamen ook de CBC televisie en een onafhankelijk televisiestation op de proppen. Mr. Knevel had ook hen verwezen naar ons Committee, en Mr. Gerald Vandezande, een der vicepresidenten van het Committee for Justice and Liberty, werden een paar uitgebreide interviews afgenomen. En een goed gedeelte daarvan werd later op de dag uitgezonden, zodat ook op deze wijze velen er op werden gewezen dat de Here ons geboden heeft, Zijn Sabbatdag te heiligen. Wat een geweldige gelegenheden krijgen wij toch om te getuigen.

Voor de laatste maal heeft Mr. Knevel enkele dagen later officieel zijn grief schriftelijk aan de Board of Education voorgelegd, met het verzoek wederom aangesteld te worden en het verzoek dat de Board alle onnodige Zondagsarbeid zal verbieden in overeenstemming met hetgeen de wet op de Zondagsarbeid bepaalt. Verder heeft ons Committee een verzoek ingediend op Maandag 22 Juli, 1963, voor de Board te mogen verschijnen teneinde het Christelijk standpunt ten aanzien van de Zondag te kunnen uiteenzetten. Mocht dit geen resultaten opleveren dan zal naar alle waarschijnlijkheid getracht worden via de openbare aanklager de Board of Education voor het gerecht te dagen. Volgens Rev. McGrath is dit een zeer duidelijk geval van overtreding van de wet, en er is alle kans dat de Board in het ongelijk gesteld zou worden. Eerst echter al het mogelijke doen om te trachten zonder de rechter een en ander voor elkaar te krijgen.

Indien dit enigszins mogelijk is zullen verdere bijzonderheden ook gelijk via dit blad aan U doorgegeven worden.

Tot slot nog een letterlijke aanhaling uit het bericht dat verscheen in de invloedrijke Toronto Globe and Mail, waar letterlijk honderdduizenden het volgende konden lezen over dit geval: "Robert Stanbury, Board of Education chairman, said last night Mr. Knevel was not dismissed for religious reasons. He said the Board employs about 40 other caretakers of the same faith and had had no complaints".

Voor alle zekerheid, zo nauwkeurig mogelijk vertaald, stond daar dus: "Robert Stanbury, voorzitter van het schoolbestuur, zei gisteravond dat Mr. Knevel niet vanwege zijn geloofsovertuiging was ontslagen. Hij zeide dat het bestuur ongeveer 40 andere concierges van dezelfde overtuiging in dienst had, en geen klachten had ontvangen."

Mr. Stanbury doelde hier op 40 andere concierges behorende bij kerken van de Reformatie.

The Committe for Justice and Liberty,
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

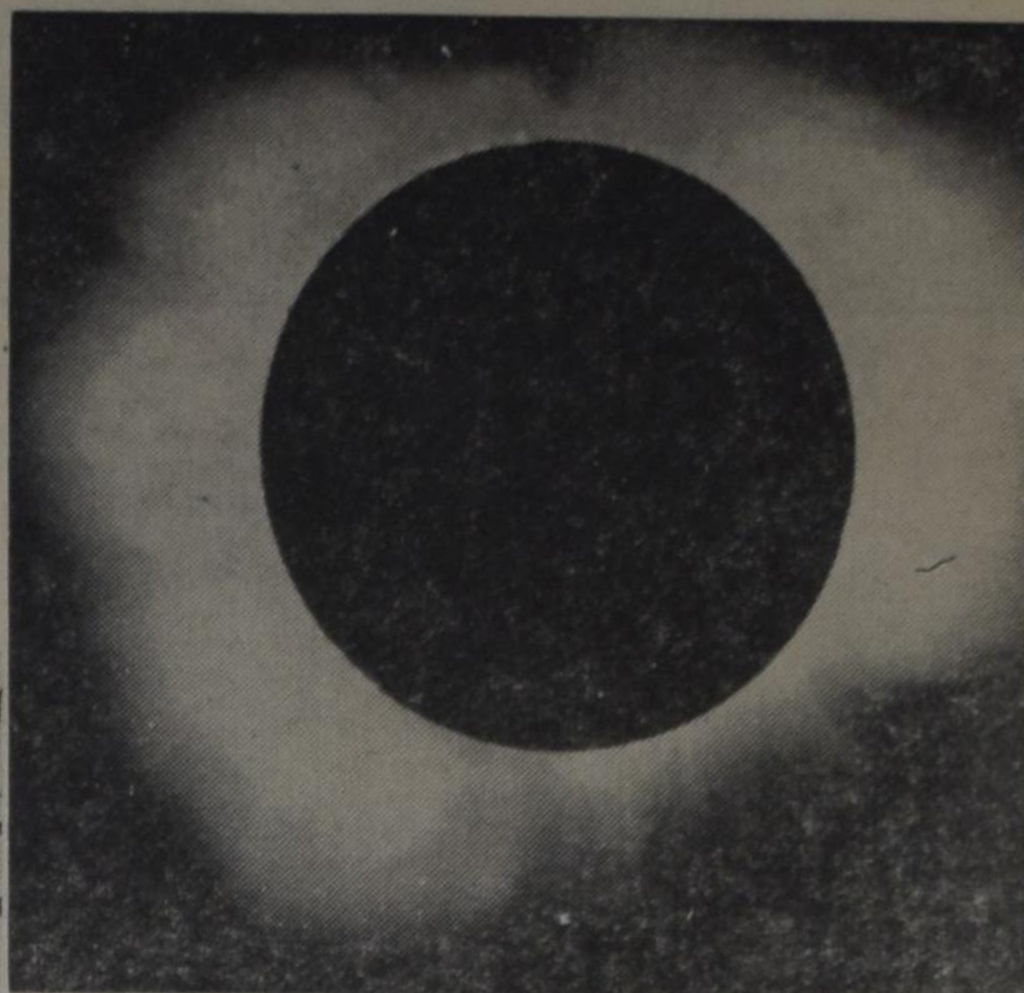
De Zonsverduistering op 20 Juli

Gedurende een kort moment van honderd seconden zal op 20 Juli de maan tussen de aarde en zon "staan", maar deze honderd seconden beloven voor wetenschaps-mensen van groot gewicht te zijn. Hoewel wij zo vertrouwd zijn met de zon als de drager van het licht, en de bron van warmte, voedsel en groei, is de zon niettemin nog grotendeels een mysterie.

De weersverwachting is echter, dat op 20 Juli de lucht bewolkt zal zijn. Indien dit zo is, zal het zeldzame verschijnsel voor velen verborgen blijven. Er is echter een aantal wetenschappelijke waarnemers gereed om op die dag in een speciaal daarvoor ingericht vliegtuig tot dertigduizend voet hoogte als een observatie-team het verschijnsel waar te nemen. Men wil deze gelegenheid niet laten voorbijgaan, aangezien thans wetenschappelijke gegevens kunnen worden verzameld, die anders niet verkregen kunnen worden door de felheid van de zonnestralen.

Het ministerie van gezondheid heeft echter een waarschuwing doen uitgaan niet te trachten de zonsverduistering met het blote oog waar te nemen. Hoewel de directe zonnestralen (indien het weer helder mocht zijn) door de maan zullen worden onderbroken, zijn zij toch nog sterk genoeg om blijvende schade aan de ogen te veroorzaken. Dr. Oscar Hoffman van het genoemde ministerie raadt daarom aan, indien men van het verschijnsel getuige wil zijn, vooral te zorgen voor voldoende bescherming. De zonnestralen zijn in staat om dezelfde brandschade aan de ogen te veroorzaken als die, welke op papier ontstaan wanneer dit onder een vergrootglas in de zon wordt gehouden (een brandglas dus, zoals de jongens het noemen). Het resultaat zal een blinde vlek op het oog zijn en een ernstige verminking van het gezichtsvermogen.

Men zij dus gewaarschuwd.

Mr. Gordon's Latest Retreat

Yielding to public protests, Finance Minister, Walter Gordon, beat a further retreat from his 13th June budget in a new statement in the House of Commons on 8th July.

Main changes were in the application of the sales tax on building materials and production machinery. This tax will now be applied in three stages: 4% until 31st March, 1964; 8% until 31st December, 1964; 11% thereafter. In addition to hospitals, schools and universities will now be exempted from the sales tax.

The amendments will mean a drop of $115,000,000 in anticipated revenues during the remainder of the current fiscal year and $125,000,000 in a full year. Although the changes will give the Canadian economy a chance to adjust to the new tax, it will still have the effect of eventually raising production costs in this country, as new factories and machinery will become more expensive. The current drive to increase Canada's export will consequently be hurt.

In addition, the Minister has made it simpler to determine what is a 25% Canadian-owned corporation. Instead of having to be able to prove this from day to day, it will be sufficient now to submit a statement as to the ownership of the shares once a year. If the shares are listed on the Canadian Stock Exchange, it will be sufficient to prove that no more than 75% of the shares is owned by one non-resident shareholder and his associates. As one knows, the proposed 30% takeover tax was withdrawn earlier but the 25% ownership requirement still has a bearing on taxes levied on dividends paid to foreigners.

Despite the clarifications and modifications presented by Mr. Gordon, there is still widespread criticism of his budget. He claims his budget is designed to encourage production and employment in Canada, but it is widely felt that rather the opposite is true. The construction industry in particular is very local in its opposition. However, it should not be overlooked that if we want to put our economic house in order, additional taxes are unavoidable. The only alternative would be a cut-down in welfare benefits such as old-age pensions, baby bonuses and hospital insurance, but Canadians are not prepared to consider this.

Drs. J. P. Verseveldt.

DUTCH RETAIL CHAIN INVADES NORTH AMERICA

Last year C & A Brenninkmeyer quietly purchased control of Ohrbachs, a U. S. retail chain. A C & A executive has since taken over as president and it is expected that the Ohrbachs chain will now be C & A's bridgehead into the U. S. and possibly into Canada.

C & A Brenninkmeyer will probably still be a familiar name to most readers. It is one of the retail stores in the Netherlands. largest European privately-owned businesses operating large clothing Most of the clothing sold is manufactured in C & A's own plants. The company also has a network of stores in the U.K., operating under the name of C & A Modes.

WIN ABONNEES
VOOR
"CALVINIST-CONTACT"

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
ABC

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Alberta's Chr. Ref. Women meet in Calgary

Much work had been done before the day was there — June 26 — the day of the rally when women from Alberta would meet in Calgary One hundred and twenty women from Edmonton left at 6.00 a.m.; three buses had been chartered for this purpose. When everybody had found a seat and had her nametag on, we went on our way — a trip of 180 miles ahead of us. Halfway at Red Deer we stopped for a coffeebreak and at about 10.30 a.m. we arrived at the first church in Calgary.

The ladies from Calgary were there to welcome us with good coffee and buns, which was appreciated very much after such a long trip; everybody had a dry throat from talking, singing and laughing. Half an hour before our arrival a busload from Lethbridge had arrived with 56 ladies, they had enjoyed their coffee already.

At 11.15 Mrs. H. Baker, president of the Edmonton League, opened the meeting; she was happy to see so many women and told us that three of the four Leagues in Alberta gave a favourable response to the idea of forming a district (the Edmonton, Calgary and Lethbridge Leagues).

After the opening Mrs. Heerema, president of the Calgary League, led us in a sing song and then we listened to Mrs. B. Nederlof, who helped organize this meeting. She was the moderator for a panel of four ladies, who were to discuss the topic "How do we observe the Lord's day?" This resulted in an animated discussion, to which Mrs. Nederlof had to put an end and she advised us to discuss this topic further on our society meetings.

According to the roll call that followed, appr. 250 ladies were present, which was very good, since it was the first time that such a rally had been organized.

At lunchtime we ate our lunch, which we had taken along; soup and coffee were served by our hostesses, who did a very good job.

At 2 o'clock the meeting was reopened and this time Mrs. E. Holkeboer led us in the singing of some hymns. Rev. E. Holkeboer was the speaker for the afternoon meeting. Rev. Holkeboer is home missionary in Stony Plain and Duffield (17 miles west from Edmonton).

The topic was: "Jew and the second coming of Christ". Rev. Holkeboer told us that the Jew had been able to maintain his own culture and religion through the ages by isolation and that there is a striking unity of the Jewish race. He explained the views of the believers in the millennium (duizendjarig rijk) and of those that deny the millennium, especially in relation to the return of the Jews to Palestine and the re-establishment of their nation. What is God's purpose in bringing the Jews back to Palestine?

Mrs. Baker, Mrs. Heerema and Mrs. Van Gaalen, respectively presidents of the Edmonton, Calgary and Lethbridge League.

A view of the inside of the first church in Calgary during the rally.

Since the Jews are back in Palestine there is a growing interest in the teachings of Jesus and in study of the bible. There is a search among them for the reason why they are in Palestine. This bible study would not occur if the Jews were still in their isolated position scattered all over the world. God is redeeming His church from the human race and it may very well be that He has many of His chosen ones among the Jews. This speech was most interesting and educational.

Mrs. E. Holkeboer then sang for us "When I survey the wondrous cross". After the discussion Mrs. Holkeboer was asked to sing another song; she chose "Great Is Thy Faithfulness". With her beautiful voice she expressed our feelings. Mrs. H. Baker thanked both Rev. and Mrs. Holkeboer and flowers were offered as a gift of thanks.

Mrs. van Gaalen, president of the Lethbridge League, asked if a delegate from every society would attend the business meeting that followed the afternoon meeting. For the remaining 200 ladies a bustour to the water processing plant had been organized. Mrs. van Gaalen then closed the meeting with prayer. Tea was waiting for us and at the same time there was an opportunity to say goodbye to friends whom we met and made there.

On the business meeting that followed we decided to form a district. Mrs. B. Nederlof was chosen as temporary president. Suggested names for other boardmembers must be sent in by Oct. 1, so that we can continue our work. It is our future aim to seek contact with the Leagues in B.C. and then to join the Federation in Ontario. After this meeting was closed we boarded our buses again. On our way home, we enjoyed the scenery, in Calgary and in the country, we sang almost all those well-known Dutch songs; we had a good time all day long.

Thanks, Calgarians for your warm hospitality, thanks to those who put so much work into the organization of this day and above all thanks to God Who made it possible for us to have such a fine day of Christian fellowship.

S. Den O.

Eens heel lang geleden . . .

Hein en ik moeten in die tijd nog heel klein geweest zijn. Petertje was nog niet geboren en Marieke stond nog in de box, terwijl Hein met z'n twee en half jaar de wanhoop van m'n moeder was. Maar ondanks onze prille jeugd, werden Hein en ik toch al vroeg geconfronteerd met het onrecht in deze wereld. Ofschoon we een hok vol kippen hadden, kregen wij niettemin slechts één keer in de week een ei. En dat was op Zondag. De overige dagen konden wij het wel zonder stellen, vond Mam en schalen met eieren werden wekelijks weggegeven aan zieken, armen en ouden van dagen. Hein en ik vonden dit op z'n zachtst uitgedrukt geen manier. Niet dat wij iets tegen die zieke en oude mensen hadden, maar het was in onze ogen toch meer dan onrechtvaardig dat bloedeigen kinderen zes keer in de week van deze lekkernij verstoken bleven, terwijl wild vreemden (voor ons althans grotendeels) zich er een ongeluk aan konden eten. Regelmatig probeerden wij dan ook om Mam van gedachte te doen veranderen en we schroomden zelfs niet om hiertoe allerlei manieren te gebruiken. Hein suggereerde zelfs een paar maal misselijkheid in de hoop dat dit met eieren bestreden moest worden. Inplaats daarvan echter moest hij naar bed en kreeg voor lunch alleen een droge beschuit. Zelf gooide ik het over een andere boeg.

"Zijn wij erg rijk, Pa?", vroeg ik eens aan het het avondeten.

"Rijk, Lorre? Hoe kom je daar nu toch bij!", riep Pa uit op een toon alsof ik hem gevraagd had of hij familie was van het Koninklijk Huis. "Notabene, rijk! Alsof het niet moeilijk genoeg is tegenwoordig om het hoofd boven water te houden."

"U kunt toch zwemmen, Pa," bracht ik hem in herinnering.

"Pa bedoelt dat het leven erg duur is, Lorre en dat het niet meevalt om genoeg te verdienen," verduidelijkte Mam.

"We zijn dus niet rijk," concludeerde ik. "Maar als we dan arm zijn, waarom geven we dan altijd alle eieren weg? Arme mensen mogen de eieren toch zelf opeten en als ze geen kippen hebben, dan krijgen ze ze nog cadeau van anderen."

Mam zuchtte en keek Pa eens aan, die daarna het woord nam. "Kijk eens, Lorre, je hoeft niet bepaald arm te zijn ook al ben je niet rijk, snap je dat? Massa's mensen zijn zo'n beetje tussen in. Wij ook. We kunnen geen auto rijden zoals sommige mensen en we kunnen jullie geen stapels cadeaus en kleren geven, maar we hebben gelukkig genoeg geld om jullie behoorlijk te voeden en zo nu en dan eens met jullie uit te gaan in de vacantie. Arme mensen kunnen dat nooit en krijgen ook niet altijd genoeg te eten. Vandaar dat Mam daar de eieren soms heenbrengt."

"Maar als die mensen honger hebben, dan kun je ze toch beter brood brengen en aardappelen!!" wierp ik tegen. "Eieren is toch alleen maar brood*beleg*! En Mam zegt altijd dat beleg voor het lekkere is en niet voor de honger."

"Wel, dat is ook zo," antwoordde Mam kort. "Jullie zijn zo gezond als een vis en hoeven echt niet bijgespijkerd te worden met eieren en weet ik wat. Maar arme mensen wel. En hou nu op met je gezeur, want denk maar niet dat je er één ei meer om krijgt."

Ik was diep beledigd, en Hein deelde mijn gevoelens volkomen. "Ik moet Pa altijd helpen kippenvoeren en het hok schoonmaken," sputterde hij, "en alles wat ik er van krijg is één eitje!"

"Arme stakkers," zei Pa. "Wat hebben jullie het toch slecht getroffen met je ouders!"

"Als wij later getrouwd zijn, hè Lorre, dan eten wij iedere dag net zo veel eieren als we willen," pareerde Hein. (Het was in die tijd een uitgemaakte zaak dat Hein en ik samen zouden trouwen. We bekommerden ons niets om de wetten van het land en onze plannen hadden al zo'n vaste vorm aangenomen dat Pa en Mam ons besluit als vanzelfsprekend aanvaardden.)

"En dan eten we 's morgens èn 's avonds eieren!", viel ik bij.

"Als ik jullie was," zei Mam, "zou ik maar niet zo hard van stapel lopen en nog maar een poosje wachten met dat trouwen. Per slot kunnen jullie nog niet eens je eigen broek vast maken."

En dat was waar. Hein en ik droegen dezelfde soort pantalon, gemaakt door de huisnaaister en genaaid van een stuk stevig katoen, wat bestond uit een voor- en achterklep, wat met banden om je middel werd vastgemaakt. Het strikken van de banden van de achterklep voor op je buik, dat ging nog, maar het was voor ons een onmogelijkheid om een strik van achteren te leggen en we moesten dan ook hiervoor altijd de hulp van een ouder iemand bij roepen.

Hein en ik keken elkaar een ogenblik uit het veld geslagen aan. Aan die beroerde broeken hadden we niet gedacht. Maar Hein was niet voor één gat te vangen: "Dan huren we daar een meid voor!", zei hij triomfantelijk, blij dat hij de oplossing voor dit netelige probleem gevonden had. Pa en Mam lachten onbedaarlijk, maar Hein en ik konden de mop er niet van inzien en trokken even later eendrachtig de tuin in, ontsteld over de misplaatste lachlust van onze ouders.

"Bij Alie thuis krijgen ze 's Zaterdags ook een ei," vertrouwde ik Hein toe. "'k Heb het zelf gezien toen ik er vorige week was . . . Ik vind het echt gemeen van Mam en Pa."

"Andere kinderen krijgen altijd van alles meer," antwoordde Hein.

"En dat zijn ook geen rijke mensen!"

"En die kinderen maggen ook altijd alles."

"Wij mogen en krijgen nooit niks!" Terwijl ik het zei wist ik dat het niet waar was. Maar ik was nu echt niet in de stemming om de dagelijkse zegeningen van onze ouders op te sommen. Het onrecht zat veel te diep. Het meest irriteerde me nog dat Pa en Mam dit onrecht niet inzagen en maar deden alsof men straffeloos en klakkeloos met kindermagen en -zielen kon rondspringen.

"Als wij niet meer zouden bestaan," zei Hein met een verrassend inzicht in de menselijke geestesgesteldheid, "dan zouden ze er vreselijk spijt van hebben dat ze ons niet meer eieren hebben laten eten."

"En dan is het lekker te laat. Maar da's dan hun eigen schuld," antwoordde ik. Het idee dat Mam en Pa het eens een poosje zonder ons tweeën zouden moeten stellen trok me vreselijk aan. In gedachten zag ik Pa en Mam al met rood behuilde ogen voor een enorme schaal met eieren zitten. "Hadden we die arme kinderen toch maar meer eieren gegeven," huilde Mam. "Als ik ze er mee terug kon krijgen dan mogen ze desnoods elke dag tien eieren," zuchtte Pa half snikkend. Het visioen kreeg steeds meer gestalte. Het enig beroerde was dat we nog steeds bestonden.

"Als we eens wegliepen," stelde Hein voor. "En dan zeggen we dat we alleen terug willen komen als we elke dag een ei krijgen. En dat doen ze natuurlijk meteen."

Ik keek Hein bewonderend aan. Weglopen! Dat was het! Het ei van Columbus! Mam en Pa in doodsangst, en boordevol gewetenswroeging! Na een dag of zo zouden we weer opdagen, ontvangen worden met liefdesbetuigingen en troostwoorden en overladen worden met eieren en wat we nog meer mochten wensen. We zouden het middelpunt van de familie zijn en de helden van de dag. We zouden in de plaatselijke krant komen en van alle kanten zouden de mensen met eieren toestromen! Wat een uitmuntend idee van Hein!

We bespraken Hein's voorstel uitvoerig, verdiepten ons opgetogen over het effect van onze wegloperij en werden hoe langer hoe enthousiaster. Er bleef natuurlijk een groot probleem bestaan: Wanneer en waarheen?

"We zouden natuurlijk Zaterdagmorgen weg kunnen lopen," zei ik. "Als we gelijk na het ontbijt gaan, dan kunnen we een heel eind komen."

Maar Hein schudde afkeurend zijn hoofd. "Ik wil niet zo'n erg eind lopen en op Zaterdag krijgen we altijd een ijsje. Dan kunnen we beter 's Zondags gaan, na de kerk."

(Vervolg op pag. 9)

Hi Neighbours!

Beste Lezeressen,

Als U deze brief onder ogen krijgt, hebben onze kinderen de school uitbundig vaarwel gezegd en bent ook U misschien al aan Uw vacantie begonnen. Met de kinderen zeg ik: drie hoera's voor de zomer... en mag-tie duren tot Christmas! Het is geen kunst om me U voor te stellen, genesteld in een tuinstoel, op Uw gemak C.C. lezend. Voor ons geen komkommertijd, want de correspondentie ging door. Van enkele abonnees kreeg ik brieven binnen op de Schemerlamp, die het huwelijk tot onderwerp had. Hartelijk dank, we zullen daarop later terug komen! Voorts doet het me genoegen te kunnen melden, dat mijn oproep tot de (ongetrouwde) leden van het sterke geslacht resultaten gehad heeft. Ze hebben hun achterstand ingelopen. Ik heb de Penpal Lijst nu afgewerkt (we moeten er een punt achter zetten tot volgend voorjaar) en alle deelnemers hebben inmiddels bericht gehad. Laten we de wens uitspreken, dat de snaakse Cupido vele harten zal doorboren met zijn pijlen!

De brief, die we deze maal onder handen nemen, heb ik om begrijpelijke redenen bekort en wat gewijzigd. Hij is afkomstig van een lezeres, die de schuilnaam Wilma koos, en behandelt een interessant onderwerp. Met "interessant" bedoel ik dan, dat er misschien verscheidene abonnees zijn, die er belang in stellen om persoonlijke of andere redenen. Onze lezeres schreef:

"Wij zijn al een paar maanden ingeschreven op een bureau hier van Children's Aid om een jongetje te adopteren, daar ons gezin niet op de natuurlijke wijze uitgebreid zal worden. Mijn man en ik kijken naar het ogenblik uit, dat wij het bewuste telefoontje krijgen van: We hebben een baby voor U. Dat telefoontje zal nog wel even duren, want de maatschappelijk werkster moet haar eerste visite nog maken. We houden veel van onze kinderen, maar willen er dolgraag een broertje bij hebben, zoals zij dat noemen. Ze weten er nog niet te veel van, omdat aan onze plannen nog geen algemene bekendheid is gegeven. Vrienden van ons hebben ook zo, door adoptie, een kindje gekregen. En nu kom ik met mijn vraag, Saskia, hoe jij over het het volgende denkt: onze dominee is er op tegen om aangenomen kinderen te dopen, als ze **nog niet legal** op je naam staan.

Hij heeft onze vrienden op hun woord en dat van de maatschappelijk werkster moeten geloven, dat de moeder van deze baby was gedoopt in de United Church. Hij vindt dat voldoende om te dopen, maar een zeker bewijs in wat ze gedoopt zijn, heeft niemand. In wat bedoel ik mee: in geloof, hoop en liefde, of in de Naam van de Vader en de Zoon en de H. Geest. Tegen ons heeft hij gezegd, dat hij er geen bezwaar tegen heeft om ons kindje te dopen, als de m.w. kan zeggen, dat de moeder gedoopt is. Wij vinden dat toch niet goed, want wat voor waarde heeft nu dat "geloof, hoop en liefde"?

We willen straks toch graag, als we onze baby boy hebben, hem ook laten dopen. Kortgeleden hebben we weer een preek gehad over het dopen, de betekenis en de waarde ervan voor ons en onze kinderen. Dan kom je weer tot de ontdekking, hoe rijk we toch in al deze dingen zijn. Wat je bezit in je doop, is toch iets om op terug te zien? Dat willen we niet aan iemand — en dat wordt dan straks onze zoon — onthouden.

Mijn man las dit schrijven ook. Hij zegt, dat de dominee ook kan weigeren een kindje te dopen, al is het legal je zoon of dochter. (Na een jaar wordt dat berecht hier). Namelijk: als je niet weet of de natuurlijke moeder gedoopt is, want die feiten blijven hetzelfde. Wij kunnen onze attestatie opvragen om te gaan kerken, ergens waar de dominee anders over deze dingen denkt. Mijn man praatte hierover met de dominee en vroeg hem: Als we dan terugkomen, neemt U dan deze doopattestatie aan? O ja, waarom niet? wat het antwoord. Wat denk je daarvan, Saskia?

Deze kwestie kwam ook eens op een vergadering ter sprake en toen zei Dominee, dat hij er zo en zo over dacht. Als hij er anders over dacht, legde hij uit, dan zou hij iedereen aanmoedigen om kinderen te gaan adopteren... Arme wezen! Hier zijn wel meer mensen, die geen kinderen hebben of niet meer kunnen krijgen. Enfin, zo staan de zaken. Wij kunnen nog wel geen doopaanvrage doen, Saskia, maar deze vragen houden ons toch bezig.

Ik wilde wel, dat ik beter beschrijven kon wat er in je omgaat, als je daar zelf als moeder voor in de kerk kunt staan bij de doop van je kind. Al die maanden sta je verwonderd van de manier, waarop je geschapen bent, en als je dan ook nog een welgeschapen kindje krijgt, dan kun je niet anders dan dankbaar tot God zijn, die zulke zegeningen geeft. 'k Heb het vaak te kwaad gehad in de kerk, als het dopen was. Mensen van onze leeftijd zijn ons er nu al drie of vier voor. Je werd er zo echt bij bepaald, dat je er nooit weer staan zou. Het was of ik uit elkaar gescheurd werd, het liefste was ik weggelopen. Wat was dit: zelfmedelijden, aanvechting van de duivel? Nu met het vooruitzicht, dat we een jongetje zullen krijgen, wordt alles zoveel anders."

Dank voor je brief, Wilma, die in mijn map al een poosje verwijtend naar me gluurde. Ik hoop maar, dat je niet vergramd op me bent, omdat ik andere schrijfsters even voor liet gaan. Als het adopteren bij jullie echter in hetzelfde tempo verloopt als in mijn woonplaats, dan wacht je nog steeds op je baby en hebben we alle tijd om je vragen rustig te bespreken. Ik vind het leuk, dat jij en je man hebben besloten om een kindje aan te nemen. Getuige je brief wordt er even verlangend naar uitgekeken als naar een eigen zoon!

Uit wat je schreef maken we op, dat de hele kwestie draait om het standpunt, dat jullie dominee inneemt ten aanzien van adoptie. Hij schijnt daarover bepaald niet enthousiast te zijn. Het spreekt vanzelf dat hij, als ieder ander, het recht heeft om er een persoonlijke mening op na te houden. Een beetje anders wordt het echter, wanneer hij in zijn positie van predikant zich tegen adoptie uitspreekt op vergaderingen, b.v. van de V.V. of M.V. Dan ga ik een vraagteken zetten. Men kan voor of tegen adoptie wezen, maar één ding staat toch als een paal boven water: voor een kindje, dat niet geliefd of niet gewenst wordt, kunnen we geen beter thuis wensen dan bij een gelovig echtpaar, dat bereid is het met liefde te omringen. Voor het kind zelf kan zo'n adoptie het verschil betekenen tussen het vinden van de Here Jezus als Zaligmaker en een leven zonder Hem. Hoe iemand dit anders kan zien, is mij niet duidelijk.

Adoptie is een zaak, die met grote voorzichtigheid benaderd moet worden. Er zit een heel aantrekkelijke kant aan, maar er is ook een risico aan verbonden. Om daarvoor de ogen te sluiten, is dom. Wanneer echter een echtpaar na langdurig beraad besluit om er toe over te gaan, dan behoeft het zich verder van de opinie van anderen niets aan te trekken. Jullie zijn geen luidjes meer van rond de twintig en hebben de nodige levenservaring opgedaan. Jij en je man zijn het hierover samen eens geworden. Dat is het enige waar het op aan komt.

We komen nu tot je vragen over de doop en de bezwaren van jullie predikant. Tja, dit is een netelige kwestie, want ik moet me over zijn standpunt een indruk vormen via jouw brief en die indruk is dus noodgedwongen tweedehands. Mogelijk is deze man een van degenen, die in Hand. 2 vers 39 niet verder lezen dan: "en uw kinderen"... terwijl er staat, dat de belofte toekomst aan allen, die verre zijn, "zovelen als de Here onze God er toe roepen zal". Adoptie door gelovige ouders is naar mijn mening één van de vele manieren, waarop de Here onze God laat delen in de belofte van Zijn genade: de aanneming tot kinderen in de naam van Jezus, die gekruisigd is. Het nieuwe Verbond. Indien christenen de verantwoording op zich willen nemen voor de opvoeding van een kindje "in de vreze des Heren", alsof het hun eigen vlees en bloed is, dan zie ik geen reden waarom het niet gedoopt zou mogen worden. Sterker: ik zou het een grove onbillikheid achten, zowel tegenover de ouders als tegenover het kindje — dat nu voor de wet en voor alle tijden het hunne is en toch ook onwetend deelt in der veroordeling van Adam — wanneer het van de doop en zijn schatten zou worden uitgesloten.

Nu weten we allemaal wel, dat op dit punt de meningen wijd uiteenlopen. Wie b.v. begint te redeneren vanuit die ene gedachte, dat de doop in de plaats der besnijdenis gekomen is, volgt de lijn der geslachten en zal dan waarschijnlijk arriveren bij de slotsom, dat slechts de (ware) kinderen der gelovigen als erfgenamen van het Rijks Gods en van Zijn verbond gedoopt mogen worden. Maar goed, het heeft weinig zin om hier op de verschillende zienswijzen nader in te gaan, er is al jaren over gepraat. Laten we vaststellen, dat het op zichzelf niet zoo vreemd is, wanneer een predikant bezwaar heeft om een geadopteerd kindje te dopen. (De mogelijkheid om zich in bepaalde omstandigheden te onttrekken, is hem opengelaten.) Het verwonderlijke in dit geval is de manier, waarop jullie dominee zijn standpunt, wat het dan ook wezen mag, in de practijk toepast. Die lijkt mij, zachtgezegd, nogal eigenmachtig. Is hij de enige, die uitmaakt, wat er in jullie gemeente gebeurt?

Uit enkele opmerkingen van jou concludeer ik, Wilma, dat je meent dit kindje te kunnen laten dopen, terwijl het nog niet op jullie naam staat. Dat is, voor zover mij bekend, uitgesloten. Er is een besluit van de Synode der Chr. Reformed Church, waardoor geadopteerde kinderen gedoopt kunnen worden. Maar pas nadat ze werkelijk "eigen" geworden zijn, dus na een jaar. En dit is te begrijpen: jullie zouden anders toch niet het recht hebben om te antwoorden op de vragen van het doopsformulier, dat uitdrukkelijk spreekt van "us and our children". Ben je misschien bang, dat het kindje iets zal overkomen in de wachtperiode? Je moet dit vertrouwen uit handen geven en vooral niet te klein denken van God's erbarming, waaraan het kindje zal worden opgedragen zodra het in jullie gezin komt. Met de doopaanvrage zul je moeten wachten tot het voor de wet je zoon is.

Uit je hele brief spreekt de angst, dat de doopaanvrage straks geweigerd zou kunnen worden. Jullie gesprekken met de dominee hebben je geen goed gedaan, Wilma! Laat ik je gerust stellen, ook al heeft hij persoonlijke bezwaren om de doop te verrichten, dan wil ik dat nog geenszins zeggen dat je zoon niet gedoopt kan worden. Niet de predikant beslist over inwilliging of afwijzing van een doopaanvrage, maar de **kerkeraad.** En die moet al een heel dringende reden hebben om jullie verzoek van de hand te wijzen. Tenslotte staat daar levensgroot een Synode uitspraak, waarmee de kerkeraad rekening heeft te houden! Doet hij dat niet, dan hebben jullie het volste recht om de zaak aan de Classis voor te leggen. Ik weet: dit is een weg, waarlangs je misschien gezanik en lelijke gezichten tegenkomt, en dat zou ik jullie graag besparen. Maar indien de noodzaak daar is, adviseer ik je om de weg naar de Classis toch te gaan. Niet alleen om het kindje, maar ook om de broeders en zusters in de gemeente, die zich na jullie voor dezelfde moeilijkheid geplaatst zien.

Dat doopbewijs van de onbekende moeder schijnt je nogal hoog te zitten. Natuurlijk omdat je daarover steeds hoorde praten en vanuit die richting "trouble" verwacht. Laten we één ding gauw even recht zetten: in de United Church worden kinderen, net als in elke christelijke kerk, gedoopt in de Naam van de Vader, de Zoon en de H. Geest. Dat deze kerk ook zou dopen in "geloof, hoop en liefde", is je reinste poppycock. Wie heeft je **dat** op de mouw gespeld, Wilma? Ik heb al heel wat fabeltjes onder ons horen vertellen over Canadese kerken, maar werkelijk, dit slaat het met stukken. Vergeet het maar gauw!

Vervolgens: ik geloof niet, dat het bij de doopaanvrage enig verschil mag maken of er een doopbewijs van de moeder kan worden overgelegd. Verschil in de beslissing van de **kerkeraad.** Indien de adoptie haar beslag gekregen heeft, dan is het immers voorgoed opgenomen in jullie gezin. Het gezin van christenouders. Die het evengoed uit God's hand ontvangen, als wanneer het hun geboren was. God brengt het kindje in de kring van het Verbond en zouden de kerken het dan buitensluiten?! Ongetwijfeld was dit de gedachte achter de uitspraak van de Synode. En wat een heerlijke gedachte: God ent op deze wijze vreemde loten op de stam van Zijn wijnstok!

In mijn eigen en in naburige gemeenten werden in de loop der jaren al verscheidene aangenomen kinderen gedoopt, wakkere hummeltjes van anderhalf, twee jaar. Nu ben ik geen kerkeraadslid of maatschappelijk werkster en kijk dus niet achter de schermen. Maar ik kan me toch slecht voorstellen, dat in al die gevallen het bewijs geleverd was van de doop der natuurlijke moeders. Mijn indruk is, dat — tenminste in Canada — verreweg het grootste deel der predikanten in de C.R.C. geen bezwaar heeft tegen het dopen van een aangenomen kindje. En dat is maar gelukkig: ze zullen in de toekomst steeds vaker voor de beslissing gesteld worden, want het aantal babies, dat beschikbaar komt voor adoptie, neemt gestadig toe. Evenals het aantal echtparen in onze kring, dat er zich voor opgeeft.

Jullie plan om straks tijdelijk in een andere gemeente te gaan kerken en daar je zoon te laten dopen, kun je beter laten varen. Dit is een ongewenste maatregel en de reactie van jullie dominee op dit voorstel vind ik dan ook volkomen onbegrijpelijk. Dat hij zich bereid verklaarde om van een collega te accepteren, wat hij zelf niet wenst te doen, is tot daaraan toe. We schuiven dit op rekening van zijn standpunt. Maar hoe kan hij ermee instemmen, dat jullie je attestatie opvragen? Daarvoor speur ik geen enkele geldige reden. Het zou toch te gek om los te lopen wezen, als jullie met het hele gezin naar een andere gemeente vertrokken alleen om het standpunt van de dominee in de watten te leggen! (Elkanders zienswijze respecteren is fijn, maar men kan zelfs dit te ver drijven.) Een verkieslijker oplossing is dan, dat de doop plaatsvindt op een zondag, waarop deze predikant afwezig is b.v. door een kanselruil. Dit is echter louter een zaak van de kerkeraad, die de volle verantwoordelijkheid draagt voor een regeling. Een regeling, die alle betrokkenen recht doet en in overeenstemming is met de kerkelijke richtlijnen.

En nu raad ik je aan, Wilma: zet alle gepieker over deze kwestie uit je hoofd, praat er niet meer over! Het zou je blijdschap om de komst van het kindje bederven en voorlopig zijn jullie aan de doop nog lang niet toe. Probeer nuchter te blijven, ook als de tijd om die aan te vragen is gekomen. En mocht jullie predikant om de een of andere reden zijn medewerking weigeren, dan kun je dat diep betreuren, maar... voor het kindje maakt het heus geen verschil! Van belang is het slechts, dat het straks als jullie zoon het teken en zegel van de heilige doop ontvangt in het midden der gemeente. Niet die ten Oosten of ten Westen, maar van jullie eigen gemeente, waarin het dan thuishoort! Met minder behoeven jij en je man als zijn wettige ouders en leden van de Chr. Reformed Church geen genoegen te nemen. Alle beweringen en standpunten van anderen ten spijt.

Wat betreft het slot van je brief: ik ben met je eens, dat een geloof zonder gevoel verstandelijk is. Geloven is toch ook: God liefhebben met je hart. Jij deed je echter kennen als een persoontje, dat wel wat teveel op haar emoties leeft. Ja, het is mogelijk, dat je verdriet voortkwam uit zelfbeklag. Misschien ook was hier een bewijs, dat je gezondheid nog een beetje wankel was. In elk geval verbaasde je me: waarom zou jij in vredesnaam je vrienden benijden om hun talrijker kroost? Je hebt een stel gezonde kinderen en dus absoluut geen reden om in zak en as te zitten, omdat je zelf geen baby meer zult krijgen. Integendeel. Je moet blij wezen met wat je is geschonken. Denk je niet, dat menige vrouw graag in jouw plaats zou staan? Het kindje, dat straks je zoon wordt, komt **niet** om bij jou een leegte te verdrijven, maar omdat het een liefdevol thuis nodig heeft. Houd dit voor ogen, Wilma, dan zul je in alle omstandigheden een goede moeder voor hem zijn!

Ik hoop in de toekomst nog eens van je te horen. Het beste gewenst en mijn hartelijke groeten, ook voor je man,

Je SASKIA.

Opleiding tot Onderwijzer en Verpleegster

Een lezer van Calvinist-Contact zou graag inlichtingen hebben over enkele problemen, die te maken hebben met de verdere opleiding van onze kinderen nadat ze de High School beëindigd hebben. Gaarna wil ik aan het verzoek van de Redactie voldoen en de gestelde vragen beantwoorden. Het is waar wat de vrager zegt: als dit in Calvinist-Contact gedaan wordt, kunnen ook meerderen, die met dezelfde vraag zitten, er van profiteren.

De eerste vraag is: hoe denkt men er in Canada over dat onze jonge mensen een opleiding voor onderwijzer ontvangen aan Calvin College in Grand Rapids? Zijn de diploma's daar ontvangen hier geldig?

Laat me beginnen met te zeggen dat een diploma van Calvin College veel en veel meer waard is, dan een diploma van een Canadees Teachers' College. In de States moet men een B.A. hebben om als een volwaardige teacher te kunnen worden beschouwd. Wegens gebrek aan teachers kan het voorkomen dat men ook daar iemand benoemt, die de College studie nog niet voltooid heeft. Maar de regel is dat men(na Grade 12 met diploma High School, vier jaar studeert en dan zijn B.A. verkrijgt waaraan heel vaak een teaching certificate, verleend door de State of Michigan, is verbonden.

In Canada kan men voor de lagere scholen volstaan met een tweejarige cursus aan een Teachers' College als men Grade 12 heeft, of een eenjarige cursus als men Grade 13 heeft. Het schijnt echter, althans in Ontario, dat men ophoudt met de twee-jarige cursus en alleen mensen wil aannemen die Grade 13 hebben. Om echter een teachers' certificate te krijgen moet men twee jaren onderwijs geven in een public school. Zolang onze eigen christelijke scholen niet geïnspecteerd worden door Inspectors, gestuurd door het Department of Education, kunnen onze teachers niet gerecommendeerd worden voor deze erkenning.

De vraag of men onze gegradueerden van Calvin College wel wil ontvangen, moet volgens mij bevestigend worden beantwoord. Hun opleiding, wetenschappelijk bedoeld, is rijker en wijder dan men ze krijgt aan een Teachers' College in Canada. Dat men onze teachers die aan Calvin opgeleid zijn, best kan gebruiken, blijkt wel hieruit dat sommigen van hen zelfs aan public high schools benoemd zijn. Aan onze Chr. High School zijn ook verschillende teachers verbonden die hun diploma verkregen hebben aan Calvin. Maar wij hebben het voorrecht dat we geïnspecteerd worden door het Department of Education, zoals dat ook gebeurt op public high schools, en als de teachers dan twee jaar een zomercursus, die zeven weken duurt, volgen aan de Ontario College of Education, hebben ze een Canadian Certificate en zijn ze volledig bevoegde Canadese teachers.

Zolang we in Canada geen eigen teachers' opleiding hebben, en zolang velen van onze jongelui die graag het onderwijs willen dienen, op public high schools geweest zijn, en dus eigenlijk zelf helemaal geen christelijk onderwijs genoten hebben, is het noodzakelijk dat ze hun verdere opleiding ontvangen, b.v. aan Calvin College, Trinity College, enz.

De tweede vraag betreft de opleiding van verpleegsters. Deze is in Ontario in handen van de Ontario Association of Nurses. In verschillende ziekenhuizen heeft men een School of Nursing. Om toegelaten te kunnen worden moet men een Ontario Secondary School diploma hebben met minstens vier options en één van de options moet Science zijn. Na een paar jaar is het alleen mogelijk tot een School of Nursing te worden toegelaten als men Grade 13 heeft. Daarom beginnen de studenten die alleen Grade 12 hebben al moeite te krijgen toegelaten te worden. Men schijnt al heel wat Grade 13 sollicitanten te hebben. In dit land hecht men grote waarde aan een Canadese opleiding, hoewel er een grote behoefte aan verpleegsters bestaat. Het hangt van het plaatselijk ziekenhuis en van de goedkeuring van de genoemde Association of Nurses af, of en welke andere gediplomeerden men hier wil toelaten. Wil men de gecombineerde cursus van Calvin College en Blodgett Hospital in Grand Rapids volgen, dan is Grade 12 voldoende, nadat men een vrij uitgebreide test die drie uren neemt, en waarin vrij veel biologie vereist wordt, geschreven heeft. Van onze High School hebben een paar de weg bewandeld via Calvin, terwijl anderen met goed succes studeren in een School of Nursing in één van de ziekenhuizen in dit land.

Wil men echter een betere opleiding hebben dan moet men zich laten inschrijven aan een van de Canadese Universiteiten en de Nursing Course for Degree B.Sc.N. De toelating is echter uitsluitend op grond van Grade 13. Deze course leidt tot een academische graad en dan is men bevoegd "to practise in first level-positions and public health fields".

Rest me nu nog de vraag over Pine Rest te beantwoorden. Dit Mental Hospital heeft een Hospital School of Psychiatric Attendant Nursing, georganiseerd in 1918. Laat me maar overnemen wat Pine Rest zelf schrijft:

"Graduates of the school are qualified for state board-examinations and licensure. Psychiatric attendant nurses are a vital part of the mental health team. Applicants for admission to the Pine Rest School of Psychiatric Nursing must be within 3 months of their 18th birthday or older. They must submit transcript of high school credits (a high school diploma is required); must pass an English expression test, a reading comprehension test, an I.Q. test, and a personality test; must arrange for pre-entrance physical examination and immunization by family physician; and must supply 3 references — one from a pastor, one from the applicant's high school principal, and one from another person other than a relative who has known the applicant for a number of years. The cost of the course which takes one year is $175.00. Upon satisfactory completion of the course the student receives a certificate from the hospital and may become a licensed Psychiatric Attendant Nurse upon passing the required state board examination."

Ik heb dit maar overgenomen uit een officieel stuk mij toegezonden door Pine Rest. U ziet dat de student hier geen Registered Nurse kan worden. Dan moet men de boven aangewezen wegen bewandelen. Ik hoop nu zo volledig mogelijk geweest te zijn en toch niet te veel plaatsruimte te hebben verslonden.

Rev. W. Van Dijk.

Hamilton, Ont.

BOEKBESPREKING

VEERTIG JAAR EVANGELISTE, K. Hendriks, Kok, 1962.

Onder bovenstaande titel heeft Mej. K. Hendriks een aantal ervaringen te boek gesteld, die haar zuster, Mej. Z. A. Hendriks, in haar evangelisatie-arbeid in Kampen e.o. heeft opgedaan.

Dit evangelisatiewerk bestond uit een aanspreken van voorbijgangers op straat en van mensen, die moesten wachten voor de geopende IJselbrug, en het bezoeken aan kroegen, hotels, trouwerijen en begrafenis-bijeenkomsten; bij welke gelegenheden Mej. Hendriks steeds wees op de noodzaak van de bekering tot het geloof in Christus.

In de methode, die Mej. Hendriks bij dit werk volgde, was zij niets meer dan een kind van haar tijd; wij zullen haar dan ook maar geen verwijten maken. Verdere bezinning op de schriftuurlijke beginselen van het Evangelisatiewerk heeft inmiddels de ondeugdelijkheid aangetoond van deze "methode van de kortste weg": in de geestelijke benadering van de medemens is de kortste weg (via het gebruiken van zeer sterke woorden en uitroepen) lang niet altijd de weg, die het snelst naar het doel, dat is: het hart van die mens, leidt.

In dit opzicht valt er bijvoorbeeld véél meer te leren uit de boekjes van G. P. Klijn over de avonturen van Goodwill.

Toch heeft het boekje van Mej. Hendriks nog wel enige waarde. Het is een beschamende aanklacht tegen alle zwijgende christenen, die de zegeningen van Christus wel voor zichzelf willen aanvaarden, maar in geestelijke zelfgenoegzaamheid die zegeningen dan niet doorgeven aan anderen, die ze nog niet kennen. Het is inderdaad ontstellend te zien hoe veel gelegenheden om met niet-christenen over de Heiland te spreken door ons niet worden gezien en benut.

Het lezen van het boekje over Mej. Hendriks ontdekt ons aan een grote zonde en aan onze geestelijke armoede, ons eigen bloeiend kerkelijk leven ten spijt. En dat is het goede van dit boekje. Moge het veler ogen openen voor de roeping, waarmede wij toch van Christus' wege geroepen zijn; moge het lezen van dit eenvoudige boekje vele *anderen* tot zegen zijn.

D. N. Habermehl

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(37)

Randall luisterde als in vervoering. Toen het uur om was vond hij het jammer om heen te gaan, maar hij bedacht dat er meer avonden zouden volgen en hij ging naar zijn kamer met het gevoel van de lezer die juist een boeiend hoofdstuk gelezen heeft van een vervolgverhaal — en met graagte uitziet naar het vervolg.

In de komende dagen miste hij geen gelegenheid om Dr. Nostrum te horen. Er werd in zijn hart een felle strijd gevoerd, en ofschoon Fay een heel belangrijk element vormde in die worsteling vermeed hij het angstvallig om iets van wat in hem omging aan haar mee te delen. Voor de zoveelste keer werd hij in deze dagen geconfronteerd met de eis van Christus over zijn leven. Hij had die eis altijd weggelachen maar daartoe was hij nu niet meer in staat. Nu moest hij een van beide, zich gewonnen geven of Christus opnieuw afwijzen; een middenweg was er niet.

De laatste avond kwam vlak voor de voorjaarsvacantie. Randall zat achterin de zaal. De muzikale omlijsting werd die avond verzorgd door het Evangelisatie-kwartet, vier jonge mannen, die Wharton uitdroegen in naburige dorpen en steden en soms zelfs naar New York en Philadelphia gingen. Ze zongen een gezang dat als een uitdaging klonk in Randall's oren:

Brave men are needed for Christ today,
Out where the battle is long;
Forth at the summons! the call obey —
Quit you like men! be strong!

Dr. Nostrum's laatste toespraak werd uitgesproken met een brandende ernst. Hij dwong harten zichzelf te onderzoeken, sprak tot het geweten, woog levens in de weegschaal en hekelde trots. Randall kreeg het benauwd. Die kerel had het op hem gemunt en als hij niet oppaste....

Twee weken vol spanning lagen achter hem, vol worsteling, en hij had Dr. Nostrum's leiding nauwelijks nodig om hem duidelijk te maken welke beslissing voor hem lag:

"Wat zal ik dan doen met Jezus, die Christus genaamd wordt?" Dat was de vraag die hij beantwoorden moest. Hij kon er niet onderuit. Die vraag bleef hem vervolgen totdat hij een antwoord gegeven zou hebben.

Na de toespraak zong het kwartet een van hun geliefdste nummers:

Amid life's busy, hurrying throng —
The gay, the sad, the weak, the strong —
As I am traveling along
I want my life to tell for Jesus.
That everywhere I go
Men may his goodness know,
I want my life to tell for Jesus!

Terwijl zij zwijgend naar hun plaatsen terugkeerden sprak Dr. Nostrum de uitnodiging van Gods Woord uit om zich te geven aan Jezus. Hij sprak de woorden uit met een eenvoudige, hartelijke eerlijkheid. De hoofden bogen zich in gebed, maar Randall hield zijn ogen open en zag hier en daar een jonge figuur overeind komen — een jong meisje, haar hoofd onder het keurig gekapte haar gebogen; een breed geschouderde kerel — twee, drie — meer nog. Ze stonden stil terwijl Dr. Nostrum wachtte op de stem van de Heilige Geest in de harten. De piano speelde zachtjes en velen baden.

Randall voelde dat hij ook moest gaan staan. Hij had nog nooit zo'n behoefte gevoeld aan een Zaligmaker, een Heer die zijn leven zou leiden en het bestemming geven. Hij voelde zich aangetrokken als door een krachtige magneet, tot de Persoonlijkheid, deze Koning der koningen, die Dr. Nostrum voor hem opgehouden had. Maar dan rees er iets anders op in zijn hart en het was alsof een innerlijke stem bijna hoorbaar "Nee" zei, hard en koud. En hij keerde tot zichzelf terug als de rijke jongeling uit de bijbel, bedroefd. Hij wilde Christus wel volgen, maar er waren teveel andere dingen waar hij geen afstand van kon doen. Hij moest wel vasthouden aan zijn bezittingen, zijn ambities, zijn vrienden.

Dr. Nostrum zelf drukte Randall's worsteling uit in woorden: "Wat is deze macht in een mensenziel, die het bestaat om de Almachtige tegen te streven; om het pleiten van de grootste Liefde af te wijzen; zich af te wenden van het grootste erbarmen; Hem de rug toe te keren? Hoe is het mogelijk dat het schepsel "Nee" kan zeggen tegen de ongeschapen Zoon van God. Dit is niet een lichtvaardig grapje, geen ijdele spotternij, zelfs niet het verraad van Judas. Het is de lafheid van zelfzucht, de zwakte van trots. Jonge begaafde jeugd, zoekend wat te doen teneinde het eeuwige leven te beërven, maar zich afwendend van het enige antwoord — bedroefd. Alsof de hoogste rijkdom te duur is als ze gekocht moet worden met zelfzucht, die rijkdom verkruimelt tot waardeloos stof, liefde verandert in een vergeten droom, geluk in een fata morgana, licht in duisternis...."

Maar Randall wendde zich af — hij zat zwijgend en stil — en ging naar zijn kamer wetend dat hij gestaan had tegenover de Heer des levens, Hem toch afwijzend, zijn liefde niets achtend.

Fay Thurston had gebeden voor drie of vier vrienden in het bijzonder, terwijl haar vingers over de toetsen gleden. Ze bad voor Nita, voor Randall en voor Bruce, die er niet was, die er de hele week niet geweest was. Het was zo tragisch en zij voelde zichzelf bijna verantwoordelijk voor zijn afwezigheid. Maar wat kon ze er aan doen? Het moest wel zo lopen. Het had haar in elk geval geleerd voorzichtig te handelen met iemand die Christen wordt omdat degene die hij lief heeft dat zo graag wil. Ze wist wel dat het bij Bruce dieper ging dan dat, maar hij was toch niet zo doep geworteld als ze wel gedacht had, dat bleek nu wel. Meer dan dat: ze realiseerde zich scherp dat ze met Randall gevaar liep op dezelfde klip te stranden. Waarom hield ze niet van een Christen? Het was zo vreemd. Maar dan herinnerde ze zich haar moeders woorden en ze liet de last van deze vragen van haar schouders glijden in geloof.

Nita had haar agressieve methoden met Randall opgegeven toen ze zag dat hij al zijn aandacht schonk aan Fay, maar in stilte koesterde ze nog steeds de hoop hem voor zichzelf te winnen. Haar ogen hadden nog altijd een zekere macht over hem. Vaak beantwoordde hij hun stille uitnodiging, 's avonds na het eten als Fay er niet was. Het gaf haar altijd weer een wilde vreugde om hem op zich af te zien komen, maar jaloersheid martelde haar als ze zag dat hij naar Fay ging. Ze had nu al maandenlang met Fay samengewoond, maar het rustige leven naast haar maakte haar alleen maar akelig en zuur. De rust die er van Fay uitging wakkerde de onrust in haar zelf aan. Fay's netheid maakte haar meer slordig; Fay's piëteit maakte haar sarcastisch en ruw. Het was de oude geschiedenis van tegenstellingen die zich nog meer toespitsen in elkaars nabijheid.

Het stemde Fay bedroefd dat haar bidden voor Nita niets scheen uit te werken; dat haar leven alleen maar de tegengestelde uitwerking had die ze hoopt. Ze begreep niet hoe het kwam, maar ze was vast besloten het vol te houden tot het einde van het schooljaar. Gedurende de Paasvacantie ging ze naar vrienden. Nita bleef in Wharton.

Die week, de week volgend op Randall's beslissing tegen Christus, miste hij Fay met een bijna ondragelijke behoefte aan haar nabij-zijn. Er was een leegte in de dagen die zich door niets anders liet vullen. Het was alsof er plotseling een wolk voor de zon was geschoven die nu alle warmte tegenhield en er voer een kilte over de wereld rondom en over hemzelf. Alleen maar om de tijd te doden ging hij een avond met Nita uit. Maar hij sprak over niets anders dan Fay en zij plaagde hem als was ze zijn zuster. Zo voelde hij hun verhouding nu bijna, als broer en zuster. En Nita was blij met zijn gezelschap, ook al bracht dit met zich mee dat ze naar zijn eindeloze lofzangen over Fay moest luisteren en zijn vragen beantwoorden.

Maar in al hun gesprekken vermeden ze angstvallig een incident dat geen van beiden vergeten had — Radall herinnerde het zich met schaamte, Nita met een hevig verlangen dat wat had plaats gevonden op een avond in Chicago zich herhalen zou.

Ze begonnen een wandeling, vlak na het avondeten. Het was de tijd van het jaar waarin de ontwakende natuur de opstanding van haar Schepper verkondigt.

Bruce zag hen gaan, terwijl hij in zijn kamer zat te schrijven. Overdag werkte hij op een houtzagerij om wat geld te verdienen en 's avonds keerde hij bezweet en smerig terug naar zijn kamer in de "gym", om zijn pijnlijk vermoeide leden te verfrissen met een hete douche. Daarna zat hij voor het venster met potlood en papier. Hij werkte aan iets dat hij was begonnen op een avond dat hij de slaap niet kon vatten, de avond dat Fay hem voorgoed afgewezen had. Hij schreef met grote overgave en herzag later zijn werk met de koele, scherpe critiek van een buitenstaander. Soms werkte hij een half uur lang aan een enkele zin.

Nu vroeg hij zich een uur lang af wat Randall eigenlijk in zijn schild voerde. Hij kwam er natuurlijk niet uit en ging vroeg naar bed want hij moest morgenochtend om zeven uur weer beginnen.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thankful hearts we announce that the Lord entrusted to our care a daughter

SHIRLEY - ANN

Kees and Kitty Overgaauw.

July 2, 1963.

Amherstberg, Ont., Canada.

With great joy and gratitude to the Lord, we announce the birth of our son

CORNELIS JOHN

A brother for Anthony and Carolyn.

Mr. and Mrs. J. C. Van Grootheest.

R.R. 4, Oshawa, Ont.
July 3rd, 1963.

Thankfully we announce the birth of our daughter

ALICE LINDA

whom God entrusted to our care.

Geert and Liny Smit, nee Kors.
Richard John.
John Henry.
Janet Alethea.

July 5, 1963.

164 Thickson Rd. N.
R.R. 3, Oshawa, Ont.

The Lord granted us a son

GEORGE GERARD

Mr. & Mrs. H. Kuntz.

July 7, 1963.

7 Deanlea Court,
Rexdale, Ont.

With deep gratitude we wish to announce that the Lord has entrusted to our care His child

ELIZABETH ANN

A little sister for our five boys: Henry, Jack, Pete, Calvin and Paul.

Rev. and Mrs. Anthony De Jager.

Don Mills, Ont., July 9, 1963.
107 Castlegrove Boulevard.

Mr. and Mrs. C. M. Hogeterp, Atwood, Ont. announce the engagement of their daughter

LILIAN
to
JOHN VEENSTRA Jr.

son of Mr. and Mrs. John Veenstra, Kingston, Ont.

Met dank aan God hebben wij op 8 Juli 1963 met onze geliefde ouders en grootouders

JOHN KOBES
en
GEERTJE KOBES—UNKER

hun 30-jarige echtvereniging herdacht.

Wiep en Bert Bandringa.
Klaas.
Evert en Grace Kobes, en Judy.
Diane.

R.R. 5, Strathroy (Ont.).

With gratitude to God we will commemorate the 25th wedding anniversary of our dear parents

F. ZIETSMA
J. ZIETSMA—AKKER

on July 21st, 1963.

Grand Rapids, Michigan:
Charles and Valine, nee Thompson.
Mark and Charlene.

Burlington, Ontario:
Albert.
Mieka.
Ida.
George.

534 Walkers Line,
Burlington, Ontario.

Due to the circumstances no reception will be held.

Saturday, July 6, our Heavenly Father translated to His Eternal Home, our beloved Elder

MEINO DE HAAN.

His Lord said unto him, "Well done, thou good and faithful servant, enter thou into the joy of thy Lord."

The Consistory of the Chr. Ref. Church of Kemptville, Ont.

The Lord took unto Himself our beloved son and brother

EDDY,

at the age of 7½ years.

Mr. & Mrs. Stanley Vandergoot.
Jerry.
Lynda.
Karen.

His promises are our comfort.

July 9th, 1963.

1632 Borden St.,
London, (Ont.).

The London Parental Christian School Society extends their sincere sympathy to their vice-president Mr. S. Vandergoot and his family in the loss of their son and brother

EDDY.

May the Lord be their comfort.

Matthew 19, verse 14.

Mr. H. Nieman, Pres.
Mr. J. M. Devries, Secr.
Mr. Wm. VanderPloeg, Principal.

The London Chr. School Aid Society expresses its sincere sympathy to one of its members, Mrs. Stan Vander Goot, in the death of her son

EDDY.

May our covenant God comfort and sustain the bereaved family.

The Board.

On Wednesday, July 10th, 1963, the Lord took unto Himself, in a fatal accident, our dearly beloved son and brother

WILLEM CORNELIS MOLEMA,

at the age of 16.

"He hath remembered his covenant forever, the word which He commended to a thousand generations."
(Psalm 105 : 8)

Mr. and Mrs. C. Molema.
Margaret.

R.R. 1, Freelton, Ont.

TEACHERS WANTED

Drayton Calvin Christian School is in need of

A PRINCIPAL and
A TEACHER

for the grades 2 and 3. Please send your application to G. Lubberts, Secr., R.R. 2, Drayton, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

ONE TEACHER

qualified, for grades 5b and 6, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

The John Knox Christian School, Wyoming will be in need of a

TEACHER

for grade 1 and 2, commencing September 1963. Apply to: Wm. De Boer, R.R. 2, Petrolia, Ont.

Williamsburg Chr. School Soc. will be in need for

A PRINCIPAL AND
A TEACHER

Please send applications to A. Oosterhof, secr., Box. 121 Chesterville, Ont.

The Calvin Christian School at Clinton, Ont. invites applications for a

TEACHER

for the lower grades. Experience preferred. Sec.: K. VandenHeuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

Vancouver Calvin Christian School is in need of an

ADDITIONAL TEACHER

for grade 2 and part of grade 3. Attractive salary, NUCS pension, medical insurance, and other fringe benefits. Please give complete information in the first letter to Mr. C. Pel, 1976 50th Ave., Vancouver, B.C.

THE JOHN CALVIN SCHOOL OF STRATHROY, ONT.

(Five Rooms)

will be in need of a

TEACHER

Please send your applications to the Secr., Mr. J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

Te koop:

TWEE-SPELS ORGEL

prima conditie, $ 50.00 en een meisjesfiets, voor de leeftijd van ongeveer 12 jaar. $ 6.00. 2352 Grenallen Drive, Burlington, Ont. Tel. NE 4-1197.

A young man, age 30, would like to

CORRESPOND

with a Christian Reformed young lady between the ages of 22 and 28, living in Ontario. Favourite hobbies are outdoor sports. Write to no. 1624, % Calvinst-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

MATURE COUPLE
FOR BULBFARM

Must be capable taking full charge. Permanent, good prospects and salary for right people. Farm or nursery experience required, bulb-experience not essential. Small house provided. References. Give full particulars and phone number. Box # 1625, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

LADY, 46, SINGLE

Chr. Ref., wishes a job in B.C. Familiar with housekeeping, selling, and able to drive a car. Letters to No. 1626, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat, B, Hamilton, Ont.

Wanted to rent per Aug. 15:

HOUSE OR APT.

in Hamilton or district. Letters stating distance to Chr. Highschool, price, number of rooms, to A. Joosse, 1550 Mich. Rd., Sarnia, Ont.

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT !

"Little Unionville" in the Maritimes

Our maritime provinces are not always considered to be very active in our social life. As a matter of fact we are thought of as being asleep.

If that is the case, we are awaking fast. As a community of six Christian Reformed Churches, we are taking all the opportunities possible to come at par with the rest of Canada.

Last Dominion Day weekend was such a moment, and naturally we were not idle. In a combined effort, a Study and Fellowship Camp, or a short Vacation Bible School was organized.

Its purpose was to provide young people of 15 years and over an opportunity to study the Bible and discuss some of the problems they are faced with today, and enjoying real Christian Fellowship at the same time. One might say, with reason, a small "Unionville Conference".

Thus, on June 29, some 50 young delegates from New Brunswick, P.E.I., and the three N.S. churches formed a happy family, and pitched camp on a peninsula in one of the pastures of the De Groot farm, in Brookfield, N.S. It was a choice location, with all sorts of sports opportunities, good camping ground, and even "unwanted" guests in the form of some anxious beef cattle. Here, far seperated from our everyday civilization, we spent our enjoyable and memorable weekend.

Saturday and Sunday afternoon, we had a lecture from Rev. Lieverdink and Rev. Mennega, of Fredericton, N.B., and Halifax, N.S., respectively. The latter introduced us to "Creation or Evolution", while Rev. Lieverdink discussed the history of our Chr. Ref. Church with us. Lively arguments and discussions were evoked.

The highlight of the weekend was Sunday, with special youth services in the Truro Calvin Chr. Ref. Church. Rev. Lieverdink and Rev. Kunst, of Truro, both led the services, with special attention to the personal commitment of our youth.

Sunday evening, our host congregation was invited for a hymn sing, which went well under the accompaniment of crackling firewood. Mr. C. Fennema, serving the Kentville congregation for the summermonths, gave us an idea of a minister's life (behind the scenes) as told by "Ds. Voilà", to which Mr. Boertjes ("Br. Plons") responded quite appropriately with some words of welcome. Lammert Tenyenhuis of Kentville then spoke to the youth about "Why Me", in regard to service in the Lord.

Needless to say, night life was quite restless, and in spite of tiresome walks through the forest, "spooky" stories, the majority had difficulties in getting some sand in their eyes.

Monday was our day of parting, and after we presented our host and hostess, Mr. & Mrs. De Groot, with a cow's head and stones, and also some cigars, and chocolates (from "passing the hat"), we had to pack up. With happy memories in mind, and painful ones on our backs, we went to our respective home again, but not until we finished our volleyball play-offs and had a last "dip" in the river.

This was then our first "study and fellowship" camp. On the whole, we may say, it was a success, although a little more emphasis could have been placed on study. We are very grateful to God that we are so privileged and enabled to carry out such activities, also in this part of Canada, and we hope and pray that future endeavours may be richly blessed. Life for our Young People is a challenge in this day and age, and without proper guiding and instruction, many of them may not survive the battle.

Once again, may God bless our future plans for more activities. We definitely are alive!

L. Tenyenhuis.

WILLOWDALE CHRISTIAN SCHOOL
in
METROPOLITAN TORONTO
requires

TWO QUALIFIED TEACHERS

for primary grades. Ability to teach music is recommendable. Prospective applicants must not forget that Toronto is a very large city and what is more, it is a University centre, with nearly unlimited opportunities to increase academic and other educational standards.

Send applications to: S. Smilde, 367 North Taylor Mills Dr., Richmond Hill, Ont.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

FAITH AND KNOWLEDGE

It is said of an English essayist that he liked to divide the human race into two classes — "Minus people" and "Plus people". "The minus people," he said, "are those who leave us poorer, and the 'plus' those who leave us richer."

If we would ask ten Christian people at random in which class they would place believers, very likely they would give them the "plus" distinction. They would place communists for instance in the "minus" corner. As a ground for this classification they might point to the countries behind the iron and bamboo curtains, where the people are much poorer than the nations on this continent.

If we use material yardsticks only, the statement seems to be correct. When we take all of life into consideration, however, it remains very doubtful.

Let's take a closer look. Communists have their own view of life. They have built up a complete philosophical system and have their plans ready to carry out. They may count on five years or ten years, but in any case they know what they have to accomplish in those years. Mr. Khrushchev meant it when he said to the American people "We will bury you". That was not just a salestalk for communism. No, this burial is planned. The approach of the communists is positive. They know what they are heading for. Did not the same Mr. K. say, "Life is short and I want to see the Red Flag over the whole world in my lifetime?" The communists certainly act and speak as if they are the "plus" people.

Christians would not like to be called "minus" people. Of course not. However, the question might be in place whether this label is altogether wrong. Are not we often in the defense? What do we present unto the world? In publications Christian people are usually talking to themselves (or fighting each other). Others simply copy what has been said before, without giving thoughtful consideration to the world and expressions they are using. Many words are used among us but efforts are seldom made to explain what is meant by these words. To give just one example: we believe that Christ redeemed all of life and we believe in the Kingship of Christ. Just what do we mean and how should it be applied?

Once there was a Buddhist, who went in search of truth and light. He complained, "I want to believe in Christ, but I have never seen Him in those who profess to follow Him."

It is a sad situation that Christian doctrines are almost only found in books, instead of living in those who profess them. The powers of unbelief pay much attention to indoctrination. Christians, however, seem to think that one does not need to know much. Too many regard a good hymn sing as a satisfactory substitute for doctrinal knowledge.

We are in need, in urgent need of people who know God's plan, as He has spelled it out in His Word. That is not only God's plan for their own life, but for the whole as well.

Of course, this does not mean that the Christian faith consists of knowledge only. That would be impossible. At the same time, however, it is just as true that Christian faith cannot exist without knowledge.

"The human race is divided into two classes — those who go ahead and do something, and those who sit still and inquire why it was done in that way instead of another."

—Emerson

Summer up North

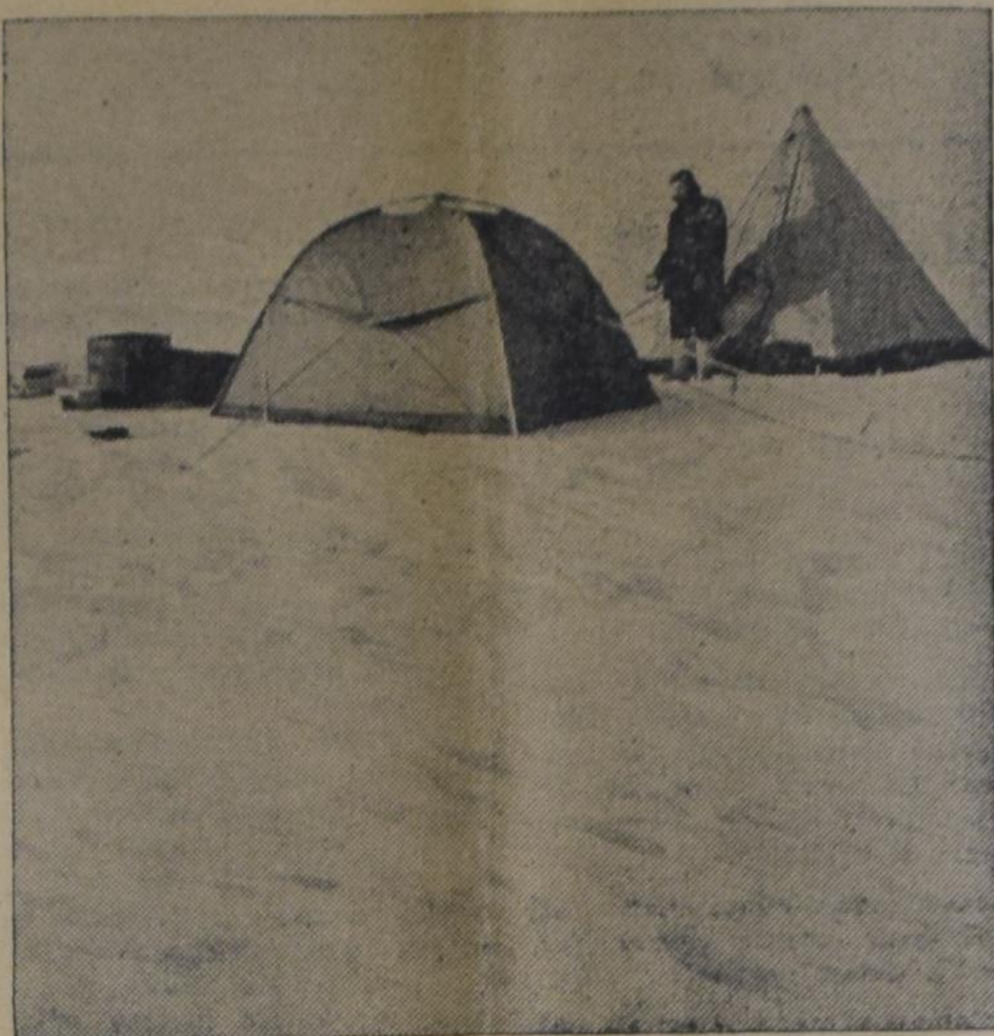
Flanked by the forbiding, frozen wastes of the Arctic Ocean, Canada's last unknown frontier is under a complex scientific scrutiny by an 80-man expedition — the Polar Continental Shelf Project. Where the outermost arctic islands shelve down under the heavy rafts of polar pack ice, a team of physicists, geologists, oceanographers and geographers are spending their fifth March-to-September field season exploring a desolate region of thousands of square miles.

The northern Queen Elizabeth Islands and the adjacent shallow seas, long thought to be a rich deep-freeze of mineral wealth, are at last giving up their secrets under relentless investigation. With international law ruling that countries claiming coastlines are also entitled to the potential resources of adjoining continental shelves — the shallow seas nearby — it was imperative at the beginning of the decade that Canada take inventory of the polar shelf, stake her claim through scientific knowledge. With an operational base established alongside the remote weather station at Isachsen on distant Ellef Ringnes Island, the members of the Polar Shelf Project range far and wide across the frozen seas, the outermost islands and the channels between.

By ski-plane, motor toboggan, helicopter, tracked-truck and dog team, Polar Shelf scientists are carrying out an overall study including hydrography, submarine geology, geophysics, geodesy and other sciences. From small, two-man parties set down in a tent on the polar ice 300 miles from land to safaris by convoys of specially-adapted trucks snaking along the frozen channels and offshore seas, Canada is obtaining vital data of economic and strategic importance.

In keeping with her geographical position as a nation responsible for large arctic territories, Canada is assessing the region's future and potential wealth. Gathering the knowledge for this task is the work of the Polar Continental Shelf Project.

(Photostory National Film Board)

Light portable camping equipment is home for many days at a time for remote observers and scientific equipment.

Helicopters play important role in carrying scientists on long stop-and-go flight patterns to obtain systematic observations over large areas. Polar shelf region is halfway between Ottawa and central Siberia.

Mobile observing team uses power ice drill to pierce thick sea ice and make investigations.

POLAR CONTINENTAL SHELF

by John Ough

Halfway along the great circle route from Ottawa to central Siberia the most distant of Canada's artctic islands meet the frozen wastes of the polar ocean. The farthest-north outposts of the North American continent, the islands can only be reached by air or laborious overland travel — no ship can face the heavy polar ice that locks their shores. For centuries the region remained aloof, inviolate, seen only by the never-sitting stars of the six-month winter and the circling sun of the arctic summer. It was not known whether the distant islands marked the point where the underlying land mass supporting North America dropped suddenly off, or whether a gently shelving slope (perhaps containing a low-lying island or two) reached out for many miles into the Arctic Ocean — such basic geographical knowledge was hidden by the permanent floes of heavy ice.

In 1959 a dozen-man reconnaissance survey party from Ottawa flew into the area. Led by Dr. Fred Roots, a Canadian geologist and veteran of Arctic and Antarctic scientific expeditions, the initial party established a 180-mile-long survey and navigational base line to control all later observations. Battling against 50-below-zero temperatures, gale-force winds, aircraft mishaps and daily emergencies, the reconnaisance party blazed the way for regular yearly 80-man-strong expeditions from March to September. Using skiplanes and helicopters controlled by Decca electronic navigation, they ranged over thousands of square miles of territory, probed through the sea ice to find the extent of the polar continental shelf, examined its waters for physical and biological properties, studied the rocks, geophysical phenomena, the ice itself, sought to answer dozens of other scientific questions. Today, the continuing work of the Polar Continental Shelf Project is being carried into various fields of science by its individual groups. Sponsored mainly by the project, other contributors to the work come from government departments, universities and scientific institutions.

For the scientists themselves there is no lack of excitement. Aircraft inevitably sink through soft ice between heavy floes, polar bears look through hut windows, look on interestedly as pilots forced down on the ice with a faulty engine hastily try to screw back half-cleaned sparkplugs, even try to drag off a scientist or two by the arm while he sleeps on the ice.

Now, as the result of systematic soundings through the ice, Canada's polar shelf can be seen to stretch out 100 miles from the last arctic island. Depths are known, distances checked, water temperatures discovered, many detailed scientific programs are nearing completion. Today, Canada knows much about its northern extremity, can access its present and future value, strategic importance, discuss it with the authority of detailed knowledge.

SILVER DOLLARS QUESTIONS

Last week we presented an embarrassing problem, for which the wisdom of our readers is solicited. Confident that this wisdom is available, we now lay another painful situation before you. It is possible that your first reaction will be that the writer should have been more careful in expressing her feelings. True as this may be, it does not help in this situation. The question is what advice you would give after the thing happened.

Here is the incident:

"My brother-in-law's wedding ceremony came off as smoothly as one could hope for. The groom did not trip over the bride's gown, the bride did not faint when she entered the church in arm with her father. Instead, she was beautiful, radiant and self-possessed. The minister did not drop the rings or put them on the wrong finger . . . to coin it in one word: everything was "tops". Except for one thing, — the organist.

It had been said that she was a friend of the bride and therefore was requested to play the organ. However, she did not play the instrument, she tortured it, pounding loud and fast on the keyboard, often missing her hold and sometimes hitting several keys together by mistake. Of course, I had to utter my annoyance about this kind of performance as soon as I was given the opportunity. Waiting in a long queue after the church service to congratulate the newly weds, I started to talk about the unknown organist to a friendly girl next to me.

"It's a shame," I said. "That organist spoiled the whole service. It was just horrible. That women should have known better. If she can't play, then let her stay away from any kind of instrument, even if she is closer to the bride than to her own mother. I don't know her at all, so I can be very objective about her playing, but it was more than I could bear. Really. Don't you agree?"

Only now I saw that the girl's face beside me had turned a deep crimson. "I don't know . . ." she said, almost whispering. "It's hard for me to be objective, you know, for it was I who played the organ . . ."

What, in your opinion, should the writer have done to get out of this embarrassing situation? Remember: don't make you answer too long, but make it to the point. The best solution will be rewarded with

A SILVER DOLLAR

In the meantime, if you have precarious situations, present them to our readers. We will share the wisdom which is found among us. They need not be humorous incidents; you may send in serious problems as well. If we find them suitable for publication, we will print them in our paper and will reward the best solution with *A SILVER DOLLAR.*

Sorry, we can't correspond about the jury's decision.

Send your problems and your solutions to "Christian Courier", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Ottawa's New Department

Whatever opinion one may have about the present Canadian government, no one can deny that it has a programme of decisions.

In top place on that programme has been the Government's decision to create a Department of Industry under the now Minister of Defence Production, the Hon. C. M. Drury.

Mr. Drury can be classed with the brain trust of the Pearson Government. He was once one of the youngest Deputy Ministers in the Government service and in the Department of National Defence. Long before that he had been the youngest brigadier in the Canadian Army in World War II.

This is the target which the former Prime Minister, John Diefenbaker has pointed his long finger in recent days charging that he is being given the absolute powers of an economic czar or, in other words, the C. D. Howe of 1963.

Just eight years ago the same charge was levelled at Mr. Howe himself as he sat behind his newspaper, making sure that everyone knew he was not listening and couldn't care less. It was levelled by Mr. Diefenbaker's predecessor as chieftan of the Conservative Party, the Hon. George Drew who was leading a determined filibuster to block extension of the Defence Production Act of 1951.

The Act was born in the Korean crisis. It gave Mr. Howe very sweeping powers to regulate and control industrial production. Even the Tories admitted that those powers had been necessary to get the job of defence production under way. They even admitted that they might be necessary for a year or so longer. What they would not stand for was their incorporation in a permanent statute. Through an exhausting July heat wave they talked to prevent passage of the bill and it was before the comforts of air conditioning had reached the House of Commons chamber. They even talked through a day at 96 degrees in the shade when someone turned on the steam heat in the Parliament buildings. There are Tories still who remember that day and will swear that it was done deliberately by an exasperated Government.

Then Mr. Howe himself solved the whole thing. In the middle of it all he went fishing. By the time he came back Prime Minister St. Laurent had gone more than half way to meet Conservatives' demand. Mr. Howe's wings had been clipped.

The Defence Production Act today gives only the customary administrative powers to the present Minister who incidentally, is ill-fitted for the role of dictator. But Mr. Diefenbaker sees their reinstatement in the new Department of Industry. If the bill now before the House becomes law, he declares, it will mean the abdication of Parliament.

That again is an echo of 1955 and something about which Canadians of the time became more and more disturbed until they finally turfed out the St. Laurent regime.

After six years of Diefenbaker rule they reversed their stand. Mr. Pearson promised decision and action, 60 days of it, and the Canadian voter, tired of years of indecision, gave him a mandate. But, with all its virtues, Parliament is a ponderous and slow process of getting things done.

Mr. Howe was far too impatient to wait and a Country that had only just emerged from wartime control and regulation was ready enough to go along with him. As a result Mr. Howe got a great many things done, most of them things that needed doing, before the processes of democracy finally caught up with him and the Government of which he was a member.

But whether Mr. Drury fits the role of a C. D. Howe or whether he is being given anything comparable in the way of powers, it is increasingly plain that he must play that role if the new Department of Industry is to be more than a fifth wheel to the coach.

He is being given power in the legislation to "assist" industry with special measures but there are other duties and responsibilities that can't be written into a bill.

There are times when Mr. Drury will not be assisting industries as much as inducing them and sometimes pushing them.

A case in point is the recent meeting with the Canadian automotive industry mentioned by Finance Minister Walter Gordon in the course of his budget speech. Mr. Drury in his future role of Minister of Industry was present. At that meeting the heads of the Canadian industry were told in no uncertain terms that they were responsible for a balance of payments deficit with the United States each year of between $400 million and $500 million. How they were going to narrow that deficit was their own business but narrow it they must.

With these words they were sent away to tackle the problem and return with proposals. When those proposals are made Mr. Drury and Mr. Gordon will decide what assistance, if any, will be given to this particular segment of Canadian manufacturing.

The High Cost of Flying

OTTAWA. — The Royal Commission on Government organization recommended so many changes in so many fields it could hardly expect to be original throughout the piece. For one thing, it believed departments ought to look into the future and chart their course and requirements for some years ahead.

Some of them, very notably the Department of Transport, has been doing this for a long time.

In 1958 this Department put out its first ten-year projection. It was not too happy about it. This year it has made a second projection of 1962-72 under the title "Canada and the Jet Age". It is described as a report on the Department's air service needs. It should be realized that air services go far beyond the field of civil aviation. They include the entire meteorological service which will be the big spender of the next decade.

Among other things, it will be joining with the United States in another satellite program Nimbus, this time for a series of weather satellites. Capital cost of the Canadian readout station. in Cape Breton Highlands National Park, $8 million, will be borne by the United States but annual operating costs will be more than $1 million.

Precise weather information is now essential not only for aviation, agriculture and shipping but for lumbering, hydro electric operations and a score of other industries.

To project air service costs 10 years ahead three basic questions had to be answered:

1. Would runway facilities meet the landing and take-off needs of the jet of 1972?
2. Would airport terminals whose construction has been a huge capital drain on the Department in recent years be sufficient to meet traffic conditions of 1972?
3. Would radar requirements of 1972 mean drastic overhaul of the Canadian system?

At Canada's eight international airports and the 21 mainline trunk airports the real impact of the jet age has already been felt. Capital expenditure has averaged $25.7 million annually for international, trunk and feeder runways. In the next 10 years this annual expenditure should drop to $16.8 million.

The only thing that might interfere with this reduced programme would be introduction for commercial use of supersonic jet aircraft. According to the aircraft industry development of economic supersonic commercial flying is still far distant and their use of Canadian airports by 1972 unlikely. The largest part of the capital cost in the next 10 years will be additions to the mainline of about 20 feeder airports to meet increasing requirements of short trip services.

Airport terminal buildings have been constructed with the idea that they will take care of traffic requirements for the next 10 years at least, in some cases 20 years. Most of them are ahead of their time, a fact that has brought criticism of extravagance. The next 10 years will tell whether this is justified. In any event capital expenditures on terminal construction will drop very substantially from now on.

Air traffic control in Canada is exercised along 17,000 nautical miles of high level airways (above 23,000 feet) and 28,000 miles of low level airways. By 1972 this will be increased to 26,000 miles and 24,000 miles respectively. High and low level air routes, not now under air traffic control, will be included.

At the same time the quality of air traffic control will be improved by installation of new specialized radar. It will be necessary very soon to complement direct control-to-pilot communication with secondary radar to be installed at 20 sites across Canada. A secondary radar network to be completed by 1972, will give coverage up to 100,000 feet above sea level. It will be able to identify aircraft without pilot communication.

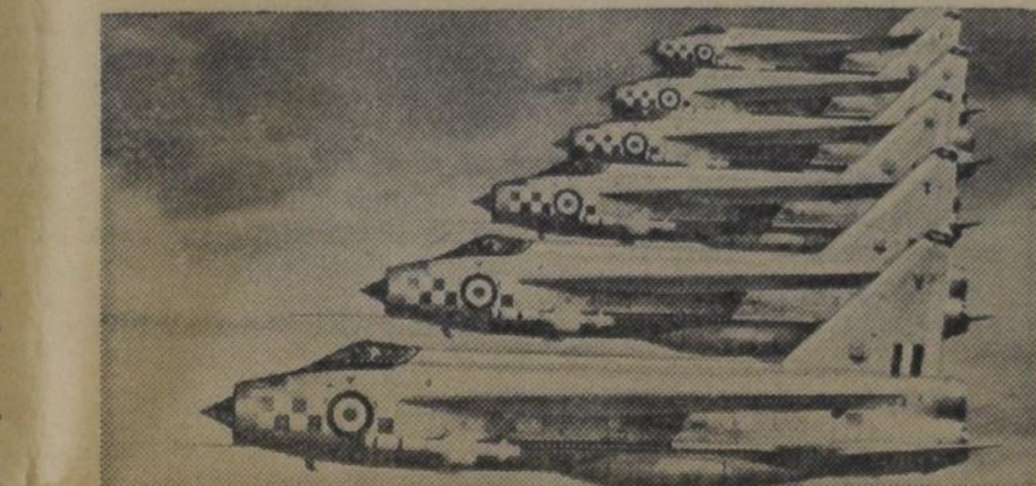
Another devlopment of the next 10 years will be replacement of human control by computer. In split seconds the computer will be able to give altitude, speed and a forecast of flight plans, including time of landings etc. In all, airways and traffic control which is costing Canada today about $26 million a year will jump to $58 million by 1972.

Capital expenditures on meteorological services are relatively small, amounting in 1961-62 to $1,2 million out of total air service capital costs of $73.5 million. By 1972 this will increase to $4 million. Operation of meteorological services on the other hand will increase from the present level of $17 million to $25 million.

This is the pattern that will be followed throughout the air services picture. The peak of capital costs has been reached in 1961-62. In the 10 subsequent years, including of course the current year, they should decline from $73.5 million to $37.1 million.

Operating costs, on the other hand will rise steeply from $75 million to $133 million. While these figures allow for increases in staff they do not take salary increases into account. This is a deliberate omission.

In the 10 years it is estimated that revenues will increase from $19.5 million to $39.8 million. This estimate is based, however, on the assumption that charges all stay at the same level and that new sources of revenue do not develop. It is expected that these unpredicted new sources and new charges will be sufficient to balance off salary increases.

Six Lightning jet fighters are frozen by the camera in perfect formation. This R.A.F. squadron has been chosen as the leading acrobatic team for their precision flying at jet speed.

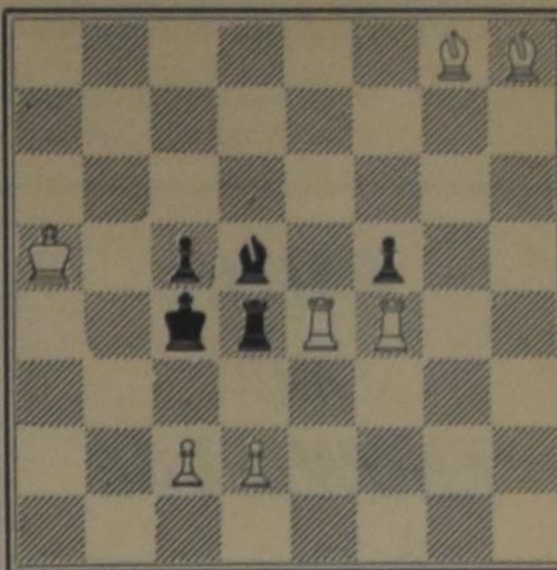
Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

No. 72

Author: Jac. Visscher.

Black: 5 pieces

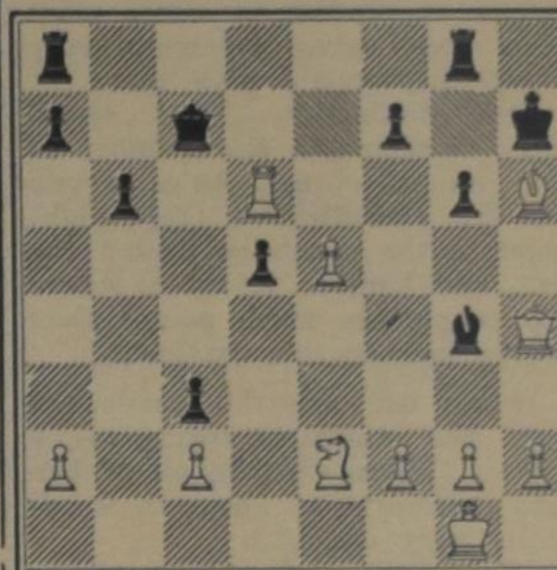
White: 7 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

No. 73

Position.

Black: 11 pieces.

White: 11 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

NOTES

1. The summer is too hot for difficult problems. No. 72 is easy. Only the keymove is asked for.
2. No. 73 is again a position in a game. How would you play? Full description should be given.
3. Don't send your solutions until after the summermonths.
4. Deadline for the problems 70—75! is the 20th of September.

Number Fifty-one of a Series

Capitulation but no Liberation

by Ineke Parlevliet

Of course everybody who was able to walk, was on the street by 4 o'clock sharp, anxiously waiting for the Tommies. Everybody was in high spirits and suddenly some men and women appeared with orange ribbons, which symbolized their love for Holland and the Royal family. Within half an hour almost everyone was wearing orange or the national colours: red, white and blue. At the same time the first flag appeared, hanging on a flag pole from an attic window. It worked like a pleasant contagious disease: More and more flags appeared in more and more streets. It was quite obvious that everybody had kept their flag on hand. Gloriously and stately the flags were flown from houses and buildings, churches and factories, while the gay orange pennants added a special charm to the bright red-white-and blue.

"Our flags are out again . . ." whispered an old man with tears in his eyes. "I thank God that I am allowed to experience this day . . ." He was not the only one who cried. Many people, young and old, were visibly moved and stared at the streaming flags with mixed feelings of gratitude, disbelief and joy. The Main street was so crowded with men, women and children that it seemed as if it were the only street Waterdam had. Then a loud, deep voice set in "Wilhelmus van Nassauwe, ben ik van Duitse bloed . . ." Almost instantaneously everybody joined in. The five years long bottled up hearts of the Waterdammers were finally bursting open. And with all their hearts the people sang the best known stanzas of the beautiful national anthem jubilantly and triumphantly. The impressive melody rose up above roofs and trees and was carried away on the wings of the wind and resounded over fields and meadows in an enchanting soft echo. It was the most spontaneous manifestation of Waterdam's unity and steadfastness after a long period of suffering and sorrow. No one talked, no one laughed or moved. Even the smallest children were quiet and seemed to realize the great importance of these minutes. When the singing was finished, for a few moments everybody remained still. Then a tumultuous "hurray!" broke loose. "Long live our Queen!!" "Oranje Boven!" Now the crowd moved and shouted, yelled and became active . . . and within minutes the sea of human beings swelled and danced like playful waves along the beach. Forgotten were the German Headquarters with its hated swastika flag above the door, forgotten were the German soldiers and their cruel Oortskommandant. The only thing the Waterdammers wanted to remember was that the war had come to an end and that finally the despised occupying forces were compelled to leave.

But the Germans were still present, even though they had been forgotten for the moment. A shot fell, immediately followed by another one and another one . . .

Two large flags flying gaily only minutes before suddenly toppled down like young birds from their nests, covering several people in an unwilling embrace. The voices which had sung so exultantly just previous now shrieked in excitement and shock. Children cried loudly, parents tried to pull their youngsters away from the vast solid crowd, bumping against each other, falling and stumbling. More shots followed and more flags with broken poles came crashing down and showed large round holes in their stripes of red, white and blue. At the edges of the crowd, fights started. German soldiers ordered the people to throw their orange ribbons away. Many refused. They received thumps and pushes . . . An army truck appeared and a loud voice spoke through a microphone, ordering the people to go home at once. Within fifteen minutes the streets were to be empty. The warning was given that otherwise they would be chased home accompanied with bullets.

It was chaos and for several minutes it seemed as if it were impossible to disentangle the clew of crying children, shouting teenagers and pulling parents. But as last there was a more regulated movement among the people and with amazing speed everybody ran to their respective homes.

Cathy van Dongen felt bewildered and at a loss. With her friend Anneke she had participated in the rejoicings, proud that she — in spite of five years occupation — was nevertheless able to join in the singing of the national anthem. But when the shooting occurred, she became panicky. Grabbing each other's hand the two friends tried in vain to get away from the huge compact of people around them. When they finally managed to pry loose, they realized that it would be impossible for them to be home in fifteen minutes. Now that the Stone Bridge was gone, they had to make a large detour, which would cost them at least a half hour. They ran as fast as they could, but the farther they were, the emptier the streets looked. They seemed to be the very last ones who were still out on the street. With the terrifying promise of the German announcer still in their ears, they ran clumsily on their uncomfortable wooden shoe soles along the road.

"Suppose they shoot us . . ." said Cathy, half crying, between two breathes.

"There they are already!", screamed Anneke, even more upset than her friend. "Look! They are lying down on the street with guns! Oh, what are we going to do . . ?" She was desperate.

"If we had a white flag or so to wave with . . . they could see that we want to surrender . . . That's what they do in books . . ." Cathy suggested, panting heavily.

"I've a white hanky . . . Maybe that will help . . ." Anneke produced her small handkerchief out of a pocket of her sweater. She started to wave it vehemently. Cathy, without "a peace flag" did not know any better than to keep her arms high above her head. It slowed her running considerably. When they approached the soldiers, the girls saw with fright and unbelief how three of them stretched out behind their machine-guns on the street stones were making movements as if to shoot them.

Simultaneously Anneke and Cathy screamed in panic two of the few German words they had picked up: "Nicht schiesszen!!!" (Don't shoot.) "Nicht schiesszen!!" Their hands were up as high as possible and Anneke was waving her white, but far from clean handkerchief like mad, the two girls had come to a standstill, unable to move another step, seized with fear as they were. A roaring laugh out of several German throats was the only answer. The soldiers behind the machine guns were almost doubled up and laughed so hard as if they had to catch up five years of missed fun.

"They are crazy!", whispered Cathy. "Run!" In a flash they were past the soldiers, but several blocks away, they still could hear the German laughter in their ears. When they reached their homes safely ten minutes later, they were the heroes of the day. After all they had been within a hairbreadth of being killed!

Cathy received all the attention to which she was justified. Her parents were more than happy that she was unhurt and back home. Dick and Bart had not shown up yet, and when the hours went by Rita became more and more convinced that they had gone to a small neighboring village, almost annex to Waterdam where according to the last rumours the Tommies had arrived.

"Lots of people went to Achterveld," Rita said. "The road was no longer guarded and I'm sure that Dick and Bart have gone, too."

"I wish they were back, though," Mrs. van Dongen answered. "When the Germans are in this kind of mood, you don't know what they will do next. It's almost six now and if they don't show up soon, they will have no excuse whatsoever to be out on the street."

When it was ten o'clock and not one of the boys had come home, Mr. van Dongen was debating whether he should have a look himself in Achterveld.

"I could take the back yards and the country road," he suggested, but his wife wouldn't hear of it. She had had enough bad frights that afternoon.

It was close to midnight when Dick and Bart walked quietly into the house; they were pleasantly surprised to find the whole family waiting up for them with the exception of Cathy.

"Am I ever glad to see you again," Mrs. van Dongen said. "Where have you been all this time and how did you manage to get home at this hour?" With a demonstrative gesture Bart pulled a package of cigarettes out of his pockets, presenting it to Mr. van Dongen and Mr. de Hoog and then lighting a cigarette himself. "Players," he said in such a tone as if that one word answered Mrs. van Dongen's questions in detail. Inhaling deeply he added with an impish smile on his face: "Finally the great day has come: We're smoking Players again! Would you like to try one, Mrs. van Dongen?" But Mrs. van Dongen was much more interested in the boys' story than in their cigarettes. Their story was simple. After the manifestations on Main Street they had taken the road to Achterveld and learned that the Tommies arrived there. Without trouble they reached the village and found the large camping place where the Allied soldiers were putting up their tents. They had offered their help, which was gratefully accepted and later-on they sat down with a group of English soldiers, talking, singing, smoking their cigarettes, eating their chocolate and listening to their portable radios. The tenting area was crowded with civilians, who mingled delightfully with the soldiers, proudly spouting their few words of English and anxious to inform them about their bad experiences. However, the soldiers showed little interest in their stories, they preferred making friends with the young girls, who had no objection to this. At last Dick and Bart realized that if they wanted shelter for the night, they had to return home. Taking the back roads, crawling behind bushes and through dry ditches, because German soldiers patrolled the streets of Waterdam, the boys had managed to get home without being seen.

"Are these Tommies coming to Waterdam tomorrow?" Rita asked anxiously.

"I don't think so," Dick answered. "They said they had to leave tomorrow to join their unit in Utrecht. They did not know whether Waterdam would be occupied by the Allies . . ." Rita was visibly disappointed.

"Suppose they don't come at all . . ." she said. "That would be terrible!"

"Dick," Mrs. van Dongen asked softly. "Did you inquire about John? Do they know anything about him .. .? She looked expectantly at her oldest son.

"No, Mom, nobody knew anything about him . . . I asked several soldiers and even some officers . . . Bart did the same. I would have told you the minute I had any news about him. Sorry mother . . ."

"Thanks anyway, boys . . . It's all right," but Mrs. van Dongen's voice sounded weary and without hope.

(To be continued.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Pembroke, Ont., (bij acclamatie) Kandidaat J. Faber.

te Blyth, Ont., Kandidaat R. J. Sikkema.

te Orillia, Bowmanville (2e minister) en de High River-Bellevue Home Missions field (Lethbridge beroepende kerk), Kandidaat Evert Gritter (tijdelijk in Orillia).

te Fruitland, Ont., J. Geuzebroek te Barrie, Ont.

te Richmond Hill, B.C., A. H. Venema te St. Catharines, Ont.

te Collingwood, Ont., Kandidaat R. Praamsma.

te Strathroy, Ont. (bij acclamatie) als tweede predikant, Kand. P. Breedveld.

Aangenomen:

naar Dunnville, Ont., Al. J. Vanden Pol te Sarnia II, Ont.

Bedankt:

voor Hamilton, Ont., H. Vander-Kam te Jenison, Mich.

Beroepen:

DUNNVILLE EN YORK

Nu Rev. A. J. J. Vanden Pol van Sarnia het beroep naar de Chr. Ref. Church van Dunnville heeft aangenomen, hopen binnen korte tijd de kerken van Dunnville en York elk een eigen predikant te hebben. Rev. Hoytema blijft verbonden aan de kerk van York.

NIEUW KERKGEBOUW GRIMSBY CHR. REF. CHURCH

Woensdag 10 Juli mochten wij ons nieuw kerkgebouw officieel in gebruik nemen. Er is veel reden tot blijdschap en dankbaarheid voor de gemeente. Ruim een jaar geleden, 11 Juni 1962, werd deze gemeente geïnstitueerd, 7 October mocht zij haar predikant, Ds. D. C. Los, ontvangen en nu reeds een passend en stijlvol gebouw om de Here te dienen, in gebruik nemen.

Ontworpen door architect Mr. C. Lentz, uitgevoerd door aannemer Mr. J. McKenna, is deze kerk gebouwd op een 5 acres groot terrein, gelegen aan highway No. 8, temidden van vruchtbare boomgaarden. Het interieur bevat plm. 340 zitplaatsen, met preekstoel, doopvont, avondmaalstafel en orgel. Voor vergaderruimte zijn vier kleinere kamers beschikbaar.

"De opening Uwer woorden geeft licht," Ps. 119 : 130, was de tekst voor de predikatie, gehouden door Ds. D. C. Los, die ook de verdere leiding had voor deze dienst. De voorzitter van de Bouwcommissie presenteerde de sleutel, waarmee de kerkeraad het gebouw aanvaardde. De vice-voorzitter van de kerkeraad plaatste de Bijbel op de kansel.

Namens Classis en de buurkerken Fruitland, Wellandport en St. Catharines spraken Ds. A. Rumph en Ds. P. van Egmond. Vertegenwoordigers van de Reformed Church en de Free Chr. Ref. Church, alsook Mr. Lentz brachten felicitaties over.

Voor de gemeente een onvergetelijke gebeurtenis, omdat de Here zoveel zegeningen schonk in zo korte tijd.

Namens de kerkeraad,
G. Otten.

WHICH MINISTER

in this environment by that time, would be willing to preach for our congregation on one of the Sundays in the month of August? Please contact Mr. William Den Bok, 1402 Fisher Ave., Burlington, Ont.

Young People Activities

REPORT OF QUINTE LEAGUE YOUTH CAMP

The camping weekend started Friday, June 28 at 7 p.m. We used our recently purchased Eastern Ontario Camping Grounds for the first time. It is located between Cobourg and Colborne at Lake Ontario. It includes 700 feet lake frontage, a small pine bush and flat land. We do not have the proper facilities as yet.

Friday evening was used for registration and putting up tents. It was a quiet evening and night, compared with the following nights.

On Saturday we had the usual lunches, and everybody played some sort of sport or went swimming. The water was cold. As a matter of fact we have a direct pipeline from the Arctic Ocean. In the evening we had John Knight from Grand Rapids as our guest speaker. His speech was very good. He spoke in regard to the non-Christian with whom we associate or with whom we work. (John was supposed to have written this article, but being bashful, he did not want to write how good his own speech was.) After that we had a discussion on his speech, followed by evening devotions and a wiener roast. The rule was that when the sun had set we would go to sleep. The funny thing was that we saw it come up three times, but we never saw it go down.

Sunday morning we went to church in Cobourg, followed by a discussion at the camp. After dinner we put on our bathing suits and washed ourselves in the lake. At 5 o'clock Rev. Ringnalda from Belleville conducted the open air service under the trees. In the evening, Rev. Ringnalda called everyone together. He said he had not been received properly and that we lacked hospitality. He insisted that we should have a court session. A judge and jury was appointed. The defence stated that the Rev. made a mountain out of a mole hill. All the leaders were found guilty in the second degree and promptly thrown in the lake, Rev. Ringnalda and John Knight included. I have never seen a minister run so fast and advised him to join the Olympic Games. John Knight said he would appeal to Pres. Kennedy. He does not know that we have an extradition treaty with the U.S.A. Then we had a sing-song and evening devotions. Again we did not see the sunset.

Monday morning was too hot to do the sports as planned. So most people went swimming. At 2 o'clock we officially closed. Most young people packed up and went home. Some took part in the Car Rally sponsored by Cobourg. Most of the 125 young people there really enjoyed themselves and are looking forward to the next camp.

John De Vries.
Kingston.

Eens heel lang geleden . . .

(Vervolg van pag. 3)

"Maar 's Zondags krijgen we een ei en dan leest Pa altijd voor en als we een week missen dan is 'ter niks meer aan 't verhaal . . .", bracht ik te berde.

"Vrijdagavond dan?"

"Maar dan moeten we in bad en dan mist Mam ons zó . . ."

"En Donderdag uit school heb ik piano les . . ."

"En 's Woensdags zang en Dikkie de Bolle zou trakteren omdat 'ie jarig is dan."

"Ik kan natuurlijk 's middags wel," zei ik, daar ik naar de kleuterschool ging en altijd om 12 uur weer thuis was. "Als jij nou één keer 's middags niet naar school gaat, Hein, dan kunnen we hem smeren als Mam na het eten een dutje doet."

"'k Zal d'r gek zijn! Moet je net onze juffrouw kennen! Ze slaat je met de lineaal op je hand als je wat doet dat niet mag. Dat doe 'k niet. Laten we dan Dinsdag of Maandag uit school gaan."

"Dinsdagmiddag mag ik altijd met Mam mee als ze met Marieke gaat rijden. Zij doet dan vaak gelijk boodschappen en dan krijg ik altijd een toffee of zo. Op Dinsdag ga 'k niet."

"Goed, dan Maandag. Dan kunnen we alle twee."

"En waar gaan we dan heen?"

"Dat zien we wel. We kunnen altijd in een vrachtwagen kruipen als we moe worden en stiekum meerijden. En de rest gaat vanzelf." Dat leek mij ook wel toe en aangezien het pas Donderdag was, hadden we de tijd nog wel ook. Ik vond het echter wel mijn plicht om onze ouders in te lichten over onze plannen. Per slot moest je ze de kans geven dat ze hun leven ten aanzien van onze voeding verbeterden zonder eerst hiertoe op een krachtdadige en minder prettige manier gedwongen te worden. Hein was het met me eens en diezelfde avond kondigden we terloops ons voornemen aan.

"Als we geen eieren meer krijgen, dan lopen wij een keer weg," viel ik met de deur in huis. Pa fronste zijn voorhoofd en Mam keek Hein en mij beurtelings aan alsof ze niet wist of ze het als een grapje moest opvatten of als heilige ernst. Ze koos de gulden middenweg.

"Als jullie het hier niet bevalt, dan ga je maar," zei ze luchtig. "Je zult dan gauw genoeg merken dat je het ergens anders niet gauw beter krijgt. Wel minder. Voordat jullie het weet ben je met hangende pootjes terug, vergeet dat niet. Ik zou die malle onzin maar gauw uit m'n hoofd zetten, want heus, je bereikt er niets mee."

"Het enige wat jullie er mee bereiken is een flink pak rammel. Laat je dat gezegd zijn," voegde Pa er minder luchtig aan toe. De reactie van onze ouders was tot nu toe weinig bemoedigend en verre van het verheven visioen in onze gedachten. Niettemin hielden wij vast bij stuk en ofschoon de lust om weg te lopen die volgende Maandag minder groot was, om niet te zeggen vrij klein, wilden Hein en ik toch niet voor elkaar onder doen en hielden ons groot met een vals voorgewend enthousiasme en idealisme.

Toen Hein die bewuste Maandagmiddag uit school kwam en zijn kopje thee met Mariakaakje op had, gingen we zogenaamd buiten spelen, maar begonnen in feite aan de uitvoering van ons plan. Zonder ook maar één keer achterom te kijken, liepen we op een drafje en met een snel kloppend hart de dorpsweg uit. Bij de spoorbomen gekomen sloegen we het landweggetje in en vervolgden al hijgend onze tocht. Eindelijk gaf Hein het bevel dat we nu wel wat kalmer aan konden doen. Het dorp lag nu ver achter ons en geen sterveling zou ons nu nog uit de verte kunnen zien. We waren veilig. De start was goed gelukt en het Grote Avontuur begonnen!! Na verloop van tijd werd ons lopen een gesjok. Het landweggetje, wat volgens Hein naar de grote hoofdweg liep, was mul en hobbelig, wat het lopen nu niet bepaald vergenaamde. Hein's wandelenergie was al gauw uitgeput.

"Ik stik van de dorst," kondigde hij aan met een doodgraversgezicht. "En ik ben hardstikke moe . . ."

"Ik heb geloof ik een blaar op m'n voet," zei ik, "het doet gemeen zeer . . . Is het nog ver naar de hoofdweg, Hein?" Ons plan was om op de hoofdweg lijn twee te verwisselen voor een vrachtwagen. Hein was er van overtuigd dat we zonder moeite en zonder gezien te worden in een stilstaande vrachtwagen konden kruipen die ons dan wel een eind op streek zou brengen.

"We moeten er nou wel gauw zijn . . ." antwoordde Hein weinig overtuigend.

"Ik krijg honger," klaagde ik "'k Zou best een boterham lusten. D'r waren aardbeien in de tuin rijp en Mam zei gisteren dat we die misschien vanavond op brood kregen. Ik vind aardbeien bijna net zo lekker als eieren . . ."

"Ik ook . . ."

We slenterden zonder animo voort. Van ons prachtige toekomstvisioen was niet veel meer over. We waren de hele onderneming al dik zat.

"Zouden ze ons al missen?", vroeg ik.

"Ik denk het wel . . . Mam is altijd zo gauw ongerust. Ze zullen het vast wel rot vinden als ze merken dat we weg zijn en niemand weet waarheen . . ."

"Zou Mam huilen?"

Hein knikte somber. "Dat doet ze vast. Ze meende d'r niks van toen ze zei dat we maar weg moesten lopen als we daar zin in hadden . . ."

"Wel nee, dat zei ze maar . . ."

Een poosje bleef het stil. We waren allebei druk met onze eigen gedachten en ons geweten begon steeds pijnlijker te knagen. Zonder het elkaar openlijk te erkennen, hadden we alle twee spijt als haren op ons hoofd dat we dit onzinnige avontuur waren begonnen. Eindelijk bereikten we de hoofdweg en zonder op de richting acht te slaan, sloegen we rechtsaf. Het liefste was ik langs de weg gaan zitten huilen met mijn blaar in m'n hand, maar ik durfde niet omdat ik niet door Hein uitgelachen wilde worden. En toen opeens hoorden we achter ons het remmen van een auto en een bekende stem schalde:

"Hé daar, wat lopen jullie te sjouwen? Hoe komen jullie hier verzeild?" We keerden ons om en zagen Oom Bert, een vriend van Pa, half uit zijn autoraampje hangen. We vlogen naar hem toe. Uitnodigend hield Oom Bert het portier open. Onze stemming sloeg om als een zeil bij het gijpen. Een auto was voor ons niet alleen een wereldwonder, maar tevens een vervoermiddel waarin alleen hele rijke mensen konden rijden. Het gewone volk, waartoe Pa en Mam behoorden, verplaatste zich per fiets en desnoods per bus of trein. Maar een eigen automobiel leek voor ons iets onbereikbaars en onbegrijpelijks. En nou zaten we in die van Oom Bert als vorsten op een troon. Dorst en honger en moeheid was vergeten. Onze eigendunk en zelfverzekerdheid keerde plotsklaps terug en van onze schuldgevoelens was geen grein meer te bespeuren.

"En vertel nu eens, wat doen jullie hier op die drukke rijweg?", wilde Oom Bert weten.

"We zijn aan 't weglopen," lichtte Hein hem in.

"Weglopen?"

"Ja, omdat we maar één keer in de week een ei krijgen," verduidelijkte ik.

"Juist, dat begrijp ik," zei Oom Bert. "Maar één keer in de week een ei, dat is toch ook wat. 'n Beroerd geval hoor. Kan me best voorstellen dat je dat niet neemt. Nou, dan moeten jullie maar weer verder, lijkt me en de auto uit. Ik ga terug naar het dorp. Jullie liepen verkeerd. Als je weg wilt lopen, dan moet je die andere kant uit. Weet je wat, ik zal jullie even helpen met het oversteken, want 't is hier erg druk."

Oom Bert stopte de auto en opende zijn portier. Hein en ik bleven stokstijf zitten en keken met ogen vol ontzetting naar Oom Bert, die welwillend het portier voor ons open hield.

"Nou, vooruit dan, eruit!" Niet in staat om maar één woord uit te brengen, schudden we alle twee heftig het hoofd. De tranen die me al een hele tijd dwars hadden gezeten die middag, kwamen ongevraagd te voorschijn. Hein slikte en hikte alsof hij een heel ei ingeslikt had.

"Willen jullie er niet uit?" De verbazing in Oom Bert's stem klonk ons als een vonnis in de oren.

"Nee," brachten wij met moeite schuchter uit.

"Maar waar moet ik jullie dan heenbrengen? Je kunt toch ook niet samen in die auto blijven straks . . ."

"We willen graag naar huis . . ." fluisterde ik met omfloerste stem. Hein knikte stom.

"Naar huis? Hoe heb ik het nou? Terwijl je maar één keer in de week een ei krijgt? Hoe moet dat dan met die eieren?"

"Dat kan me niet meer schelen . . ." fluisterde Hein, doodsbang dat hij zijn rijdende troon weer moest inruilen voor een vermoeiende en doelloze wandeltocht.

"Tja . . . als jullie van gedachten zijn veranderd, dan is 't wat anders natuurlijk. Jullie mogen met alle liefde meerijden. Alleen moet je wel goed weten wat je doet. Als je er morgen spijt van hebt dan kun je niet weer opnieuw weglopen. Dat is gek. Dat snappen jullie zelf ook wel."

"We krijgen er geen spijt van, Oom Bert," zei ik vol overtuiging.

"Niet? Okay dan, gaan we maar weer!" Oom Bert kroop weer achter het stuur en we toften weg. Toen we vlak bij huis waren, vroeg Oom Bert:

"Wat willen jullie dat ik je hier afzet of dat ik even met je mee ga naar huis? Jullie ouders zullen wel ongerust zijn, want 't is al half zes bijna."

Half zes! Het was niet te geloven. Naar onze berekening moest het al minstens acht uur zijn. We hadden immers uren en uren gelopen!

"Pa zei dat als we wegliepen we een pak rammel zouden krijgen," zei Hein benepen.

"Dus dan jullie maar thuis brengen?"

"Alstublieft, oom Bert," zeiden Hein en ik tegelijk. De auto stopte voor het huis en als twee boetelingen volgden we Oom Bert door de achterdeur.

"Wel allemensen! Daar zijn ze eindelijk!" begroette Mam ons opgelucht. "Waar hebben jullie toch uitgehangen? 'k Heb alles afgezocht en afgeroepen! Heeft Oom Bert jullie meegenomen voor een ritje?" Ze keek onze reddende engel half verwijtend aan. Deze zweeg in alle talen, kennelijk wachtend totdat wij zelf zouden vertellen hoe de vork aan de steel zat. Hein en ik staarden naar de grond.

"We zijn eigenlijk weggelopen . . . Mam, enne . . . toen pikte Oom Bert ons op en bracht ons thuis . . .", bracht Hein eindelijk uit.

"Notabene! Weggelopen! Nou breekt m'n klomp!", riep Mam uit alsof zoiets nog nooit eerder in de wereld voorgekomen was en alsof wij nooit onze weglooppIannen hadden meegedeeld. "En waarom als ik het vragen mag?"

Ik keek Hein aan. Opeens leek het meer dan belachelijk dat we wegliepen vanwege een kippenei. We hulden ons dan ook in een diep stilzwijgen.

"Zal ik het dan maar zeggen, jongens?" vroeg Oom Bert. We knikten weifelend.

"Ze zijn weggelopen vertelden ze me omdat ze maar één keer in de week een ei krijgen."

"Hoe krijgen jullie het in je hoofd! 't Lijkt me beter dat jullie maar gelijk naar bed gaan. Dan zal Pa straks wel eens even een hartig woordje met jullie praten," zei Mam.

"Maar we hebben zo'n honger . . ."

"En ik heb ook nog een blaar op m'n voet . . ."

"Daar heb ik niks mee te maken," zei Mam. "Vooruit, naar boven, uitkleden en in bed. Mars!"

We liepen als geslagen honden de kamer uit, na eerst Oom Bert op bevel van Mam hartelijk bedankt te hebben voor de trip.

"Ze huilde geeneens . . ." zei Hein half teleurgesteld, toen we op onze gemeenschappelijke slaapkamer beland waren.

"Ze heeft amper gemerkt dat we weg waren . . ." vulde ik aan, "en m'n blaar doet zo zeer!" Het sloeg als een tang op een varken, maar de schrille werkelijkheid was in zo'n grote tegenstelling met onze gedroomde thuiskomst van snikkende ouders, liefdevolle armen en schalen met eieren, dat ik de blaar steeds meer ging voelen.

"En als Pa zo thuis komt, dan krijgen we er van langs, dat zul je zien," voorspelde Hein. Onze toekomst zal er bepaald niet rooskleurig uit. Geen eten, geen nachtzoen, maar wel een pak slaag. Toen ging de kamerdeur open en Mam kwam binnen met een enorm dienblad, waarop twee borden stonden volgeladen met boterhammen, aardbeien en een glas melk. "Laat 'es zien die blaar, Lorre." Ze bekeek m'n voet aandachtig. "'t Is maar een klein blaartje. Niks aan doen. Morgen gaat 'ie uit zich zelf wel door. Gaan jullie nu eerst maar eten." We vielen als hongerige wolven aan. We hadden net alles goed en wel door de keel en voelden ons stukken beter, toen Pa binnenstapte. Hij ging wijdbeens tussen Hein's en mijn bed in staan.

"Zo weglopers . . . weten jullie nog wat ik jullie beloofd heb als jullie zouden weglopen?" We bleven het antwoord schuldig. "Nou, vooruit, Hein, spreek op!" Pa's stem klonk ongeduldig.

"Een pak rammel . . ." Het was amper hoorbaar.

"Juist. En dat zou ik dus moeten geven, ofschoon ik er een gruwelijke hekel aan heb om jullie te slaan. Een verhaal vertellen doe ik eigenlijk veel liever . . ."

We keken Pa ongelovig aan. Meende hij het? Een verhaal inplaats van slaag? Pa pakte me op, plantte me op z'n knie ,terwijl hij met me op de rand van Hein's bed ging zitten, beval hij: "Luisteren, jullie! Er was eens in een land hier heel ver vandaan een jongen die het thuis erg beroerd had. Hij kreeg meer slaag dan eten en . . ." We luisterden met gespitste oren. Het verhaal was nieuw voor ons en hield onze aandacht gespannen totdat Pa uitverteld was.

"Dat was prachtig, Pa!" zeiden we uit de grond van ons hart.

"En weten jullie nou waarom ik dit verhaal verteld heb . . ."

We knikten beschamend. We hadden het drommels goed begrepen.

"Waarom dan, Lorre?"

"Omdat . . . omdat wij weggelopen zijn en nooit niks tekort komen en omdat die jongen nooit wat kreeg thuis en toch daar bleef omdat 'ie . . . omdat 'ie . . . omdat 'et zijn ouders waren . . ."

"Goed begrepen, kinders. Niet vergeten. Afgesproken? En nou gaan slapen, want jullie zullen wel moe zijn."

"Hardstikke bedankt, Pa," fluisterde Hein, toen hij Pa zijn nachtzoen gaf. En toen Pa de kamer uit was, vervolgde hij: "Wat een moordvent is Pa, hè Lorre?" Ik beaamde het van harte. "En ik vind Mam liever dan alle andere moeders die ik ken . . . Die aardbeien waren lekker, hè, Hein?"

"Ik vind ze net zo lekker als eieren. 't Kan me niks schelen dat we maar één keer in de week een ei krijgen. Jou?" 't Klonk slaperig.

"Mij ook niks," zei ik geeuwend. "Gek hè dat we daarvoor weggelopen zijn . . ." Maar ik kreeg geen antwoord meer. Hein was al onder zeil en sliep de slaap des rechtvaardigen. Ik draaide me om en volgde zijn voorbeeld, in vree met heel de wereld.

LORRE.

apart . . .

aparte school? aparte kerk?
apart in evangelie-werk?
de vraag van menig immigrant
hier in dit canadese land.
is dit apart zijn wel zo goed?
scholen . . . kerken . . . overvloed
wij wérken immers ook tesaam
is dit "apart" voor ons geen blaam?
ja samenwerking, dat is fijn
ook hier op velerlei terrein.
maar nimmer neme 't deze schijn
van niet apart meer d u r v e n zijn.

V.

SCHRIJF DUIDELIJK!

Van verschillende kanten worden ons geregeld nieuwsberichten, verslagen en ingezonden stukken gezonden. Dit stellen wij steeds zeer op prijs. Wij kunnen hier in Hamilton ook niet alles weten en alle hulp, die ons geboden wordt, waardoor wij elkaar beter op de hoogte kunnen houden, is welkom.

Soms krijgen wij echter de indruk, dat inzenders van kopy menen, dat het er niets toe doet h o e deze kopy wordt ingezonden. Het komt steeds meer voor, dat wij moeite hebben met het ontcijferen van wat geschreven werd. Er zijn inzenders, die niet eens de moeite nemen over te lezen wat zij schreven, klaarblijkelijk met de gedachte, dat "men in Hamilton de fouten er wel uithaalt".

Niet alleen dat ons dit veel extra tijd kost, maar op deze wijze kunnen zo gemakkelijk fouten ontstaan. Het gebeurt meermalen, dat wij werkelijk niet kunnen lezen en dat wij er dan maar naar raden, in de hoop dat het goed is.

Met zeer weinig moeite kunnen wij daar samen verandering in brengen. Het liefst hebben wij natuurlijk kopy geschreven met de schrijfmachine en "double-spaced". Wij weten echter ook wel, dat dit niet altijd kan. Maar laat men dan in ieder geval duidelijk — en zo mogelijk zonder fouten — schrijven. Het maakt het werken voor onze mensen zo veel prettiger en bovendien komt Uw kopy dan ongeschonden en onverminkt in de krant.

REDACTIE.

Boekbespreking

OVERWINNING OP DE EENZAAMHEID

Ds. Gabe Van Duinen, A Dieu, Eenzaamheid! Weg waar geen wegen zijn. Uitgegeven bij A. W. Sijthoff, Leiden.

Wat schenkt het een diepe geestelijke vreugde om dit boek te lezen. Wat een bemoedigende, sterkende, rustgevende lectuur.

Ik zou alle eenzamen, alle tobbers, allen die met hun leven geen raad weten, allen die vastgelopen zijn, allen die zich in dit nieuwe land nog zo moederziel alleen kunnen voelen, alle ouderen wier eenzaamheid toeneemt, alle jongeren die zich verlaten voelen, wel willen zeggen: schaf U dit boek aan, en lees het, rustig, nadenkend, oplettend. Neem er de tijd voor. En lees dan vooral dat tweede deel, waarin op zo'n ontroerende en indringende wijze gezegd wordt wie CHRISTUS voor een mens wil zijn en hoe in Hem de laatste eenzaamheid wordt overwonnen.

De schrijver is een emeritus-predikant, die in Holland de laatste jaren veel van zich deed horen, in woord en geschrift. Ook Ds. Van Duinen, zoals elk die de dingen wat anders zegt en doet dan een ander, is al heel wat becritiseerd en bewierookt.

Zijn weg is niet over rozen gegaan. Ds. Van Duinen heeft veel ellende gezien en meegemaakt, vooral ook in de oorlogstijd, en in de laatste jaren heeft God een van zijn kinderen weggenomen. Dit boek is een neerslag van de worsteling die hij gevoerd heeft. Op blz. 9 zegt hij het eerlijk: "Ja, ik ben de eenzame; ik heb op de verre wegen gezworven, waar ik aan God, aan alles, aan mezelf ontviel — waar tenslotte geen wegen meer waren, waar het laatste duister woont." Het is uit zijn hart geschreven.

Mensen zijn moeilijke vertroosters. Ze hebben dikwijls "gemakkelijk praten". Niet gemakkelijk praten heeft hij, die zelf door het dal der duisternis is heengegaan en zelf in het land van het lijden heeft vertoefd. Van zo iemand willen we wel wat aannemen.

Daarom willen we ook hier wel luisteren.

De schrijver laat zien hoe donker het is in het land van de eenzaamheid. In beklemmende, soms haast rauwe taal, vertelt hij van de levensnood van de mens en de leegheid van zijn leven. Die nood is maar geen lot, doch schuld, eigen schuld. De mens heeft zich losgescheurd van God, en heeft daarbij ook de band met zichzelf en de naaste doorgesneden. Deze schuld heeft alles met ons hart te maken. "Psychologie of sociologie kunnen daar geen licht ontsteken". En de laatste eenzaamheid is de hel.

Dan volgt het tweede stuk. "HIJ!" Wat een radicale, juichende verheerlijking van Jezus Christus. Wat een lofzang op Zijn zoekende liefde!

"Nooit drong iemand tot het verkilde ik door. Maar Hij is er doorgekomen!" En Hij zoekt de eenzame. Zonder onderscheid. Hij is er zelf eenzaam bij geworden, tot de hél toe. Hij, de grote Eenzame!

En zó heeft Hij ons liefgehad. Met een volkomen éénzijdige liefde. "Ik ben met U!" In Christus zijn er geen eenzamen meer.

Deze Christus komt nog dagelijks tot ons, in Woord en Sacrament. De gemeenschap met Hem is de principiële en absolute voorwaarde voor iedere andere gemeenschap. Dat geldt ook voor de kerk. Pas in Christus kan de verhouding met de ander hersteld worden. In Hem vindt ook de mens zichzelf weer terug.

Wat geeft het een vreugde om zó over de liefde van Christus te mogen lezen, zonder een zweem van valse mystiek. Wat zou het een verkwikking zijn, wanneer onze samenleving, onze gezinnen, onze gemeenten, zó door deze grote liefde werden beheerst!

In Christus is de hemel op aarde begonnen. Wij laten Hem los, maar Hij laat ons niet los.

Je zou in de verleiding komen om bepaalde bladzijden helemaal over te schrijven. Het boek heeft me nl. diep getroffen. Maar beter is dat U het zelf leest.

Het is moeilijk om een zó persoonlijke expressie van de overwinning der eenzaamheid in Christus te gaan critiseren. Niet elk zal het eens zijn met wat op blz. 105 opgemerkt wordt over de algemene genade, of met wat op blz. 131 staat over de toegang naar de Avondmaalstafel. Doch niemand kan zeggen, dat het boek een onduidelijk geluid laat horen. Het is Christo-centrisch, in de radicaalste zin van het woord. En hoe practisch het is, moge uit de volgende aanhalingen blijken:

Over de kerkdienst: "Het hart van de kerkdienst moet zijn: de bediening des Woords, waarbij het Woord in zijn diepten wordt opengelegd en op de praktische situatie van mens en wereld wordt toegepast. Er moet weer en meer dogmatisch gepreekt worden, zodat de drie-enige God, Die zich in dat Woord in Zijn volheid openbaart, ook in Zijn volheid wordt uitgestald en gekend."

Over **preken**: "Er moet ontdekkend gepreekt worden. De mystiek moet in haar waarde worden erkend. Gods verborgen omgang moeten weer vinden: zielen waar Zijn vrees in woont."

Over de **uitverkiezing**: "Dit beleeft een mens als een onbegrijpelijke onderscheiding en een volkomen onverdiende gunst. Hier ondergaat een mens inderdaad zijn uitverkiezing. Hij weet zich door God zelf uitgelezen en aan Gods eigen arm naar de feesttafel van het leven gevoerd."

Over de **oecumene**: "Zonder de volle gemeenschap met Christus is er voor de kerken onderling geen gemeenschap met al. Daarom zal gezond en oecumenisch leven niet hierin bestaan dat we ons druk maken om tot een allen-omvattende kerkformatie te komen, maar veeleer hierin, dat we — met behoud van eigen kerkelijk leven — elkander helpen om samen Christus terug te vinden en te beleven. Opdat inderdaad Christus onze eenheid én onze kracht zij. Erger dan de ontkerstening der wereld is de ontkerstening der kerken."

Kortom: een rijk, vertroostend boek.

J. Kuntz.

ECONOMISCHE VOORUITZICHTEN VAN CANADA

Op een dezer dagen gehouden vergadering van het Montreal Institute of Investments Analists hebben drie vooraanstaande Canadese economen, t.w. Gerald Sutton van Nesbitt, Thomson & Co.; W. A. Beckett van W. A. Beckett Associates, Toronto en Ray A. Matthews van de National Industrial Conference Board, Montreal, verklaard, dat de huidige Canadese economische opleving op zijn minst tot begin 1964 zal voortduren. Men bracht naar voren dat de bepaling van de duur van de opleving vrijwel onmogelijk is omdat nog geen volledige zekerheid bestaat ten aanzien van de economische politiek die de nieuwe regering zal gaan volgen. De economische politiek van de regering is nog slechts in grote lijnen aangegeven en hoewel er aanwijzingen zijn dat deze goede perspectieven biedt, is het toch nog te vroeg om te zeggen of de gestelde doeleinden zullen kunnen worden bereikt.

Het regeringsprogramma, aldus de heer Matthews, voorzover het thans bekend is, kan een bijzonder sterke stimulans voor Canada's economie vormen, als het op de juiste wijze wordt toegepast. Er moet echter voor worden gewaakt dat de uitvoering ervan te veel verambtelijkt. De intrekking van de surcharges betekent, aldus de heer Sutton, dat de regering inkomsten zal derven. Aan de andere kant zullen echter voor het Municipal Loan Fund en de Canadian Development Corporation meer middelen nodig zijn. Dit zou kunnen betekenen dat de regering voor ongeveer 1 miljard dollar leningen zal moeten aangaan tegen 800 miljoen dollar in 1962. De vermindering van de import surcharges zal echter de import stimuleren; het gevolg daarvan zal zijn dat het goederen-export-overschot wat zal verminderen. In het eerste kwartaal zal dit vermoedelijk ongeveer 116 miljoen dollar belopen. Hierbij is mede in aanmerking genomen dat de uitvoer van onbedrukt krantenpapier 21 miljoen dollar geringer was dan in het eerste kwartaal van 1962.

De lening van 300 miljoen dollar van het Internationale Monetaire Fonds ontvangen, zal in de loop van dit jaar wel worden afgelost. De deviezenreserves van Canada zullen, naar door de heer Sutton wordt verwacht, eind 1963 2,7 miljard dollar bedragen. De pogingen van de regering het tekort op de internationale betalingsbalans te verminderen, zo meent de heer Matthews, gaan meer in de richting van uitbreiding van de wereldhandel dan in die van uitbreiding van de handel binnen het Britse Gemenebest. De huidige regering hecht, blijkens recente uitlatingen van Minister Sharp in Londen (Engeland) betrekkelijk weinig waarde aan het Britse preferentiële systeem en zal waarschijnlijk ook niet gekant zijn tegen toetreding van Groot Brittannië tot de Euromarkt als de kans daartoe zich weer zal voordoen.

De bruto nationale produktie zal in het eerste deel van 1963 aldus de heer Beckett, wat geringer zijn. Over 1963 als geheel zal echter een toeneming van de bruta produktie kunnen worden verwacht. Het effekt van de devaluatie van de Canadese dollar is gunstig geweest. De invloed van deze devaluatie is nog lang niet uitgewerkt. De opleving in Canada zal voortduren totdat het werkloosheidspercentage tot beneden 4% is gedaald of totdat de Verenigde Staten gedwongen zullen zijn de rentevoet te verhogen. (N.C.K.v.K.)

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES: